Kenneth E. Hagin

Umění přímluvné modlitby

Příručka přímluvy

Poděkování

Rév. Wilford H. Reidt z Kennewicku ve státě Washington je vynikajícím biblickým učitelem. Wilfordova žena Gertrude je dcera Johna G. Lakea, známého apoštola víry na začátku tohoto století. Oba, Wilford i Gertrude, jsou už dlouho přímluvci, jichž Bůh mocně používá v tomto zvláštním druhu služby.

To, co o přímluvě Wilford učí, se vyznačuje takovou hloubkou pochopení, jak je to možné jen u přímluvce, který má sám mnohaleté zkušenosti.

Jeho poznámky a komentáře k předmětu přímluvné modlitby na mě udělaly takový dojem, že jsem ho požádal o svolení, abych jich, k slávě Boží, směl použít v této knize. Věříme totiž, že Bůh tuto knihu použije k vytvoření a vyučení velkého zástupu přímluvců, kteří budou v těchto posledních dnech stát v čele díla Páně. Povolení jsme od bratra Reidta dostali a jeho poznámky jsou v textu zvlášť označeny.

Autor

Poznámka k českému překladu

České slovo "přímluva" zatím nemá takovou duchovní náplň, jakou anglicky mluvícím křesťanům vyjadřuje slovo "intercession" a jakou německy mluvícím křesťanům vyjadřuje slovo "Furbitte". (Nakolik vhodné by bylo staročeské "orodování", "orodovník" a "orodovat", ať si rozhodne český čtenář sám.) Slova "modlitba", "modlitebník" a "modlit se" mají zase sama o sobě příliš obecný obsah.

Spojení "přímluvná modlitba" je tedy asi nevyhnutelné. Je ho použito všude tam, kde to je pro výklad nezbytné. Ten, kdo se přímluvnou modlitbou modlí, je ale označován prostě jako "přímluvce", zatímco "přímluvně se modlit" se buď plně vypisuje, nebo zkracuje na "přimlouvat se". Koneckonců, o modlitbu jde tak jako tak, i když je to druh modlitby zvláštní - jak vyplyne z následujících stránek.

Biblické citáty jsou většinou podle Ekumenického překladu Písma svatého (Praha 1979). Použití překladů jiných je vždy jmenovitě uvedeno.

Kapitola 1.

Proč se modlit ?

Před lety jsem četl výrok Johna Wesleye, který nezapomenu. Wesley řekl: "**Zdá se, že Bůh je omezen naším modlitebním životem, - že pro lidstvo nemůže udělat nic, dokud ho o to někdo nepoprosí.**"

O něco později, roku 1949, jsem četl stejný výrok u jiného spisovatele. Ten ale dodal: "Proč to tak je, nevím".

"Proč to neví?" myslel jsem si. A pak mě napadlo, že já sám to nevím také.

Jestliže však je Wesleyův výrok správný - a z Bible se zdá, že je - pak bychom o tom měli my, kdo se marné modlit, vědět víc.

Začal jsem zkoumat Bibli, abych zjistil, proč když chce Bůh něco pro lidstvo udělat, nemůže, dokud ho někdo nepoprosí. Studium Božího slova mi dalo odpověď.

I když si totiž někteří lidé postavili "duchovní vzdušné zámky", podle nichž prý Bůh na tomto světě všechno řídí, není to tak.

V době vietnamské války začal jeden novinář svůj článek prohlášením, že není křesťanem. V tom článku dále řekl, že není ani ateista, protože ti říkají, že Bůh neexistuje.

"Označili byste mě asi za agnostika," psal potom, "agnostik říká, že možná Bůh je, ale jestli opravdu je, já o tom nevím. Vlastně se přikláním k tomu věřit, že existuje Absolutní Bytost. Nevěřím, že všecko vzniklo jen tak náhodou. Věřím, že někde nějaký Stvořitel je.

Ale nikdy jsem nečetl Bibli. Nechodím do kostela, protože to, co křesťané o Bohu říkají, nesouhlasí s mou představou o Stvořiteli, ani s tím, co z něho vidím v přírodě.

Dokonce i kazatelé říkají: 'Bůh má všechno ve své moci. Všechno řídí.' Jestli je to pravda, pak má věci ve velkém nepořádku. Lidé se navzájem zabíjejí. Malé děti umírají. Malé děti hladoví. Trpí ženy. Všude jsou války. Jestliže Bůh všechno řídí, chcete tím říci, že způsobuje tyto války?"

I neznovuzrozený novinář poznal, že tu něco nesouhlasí.

Bůh v tomto světě nevládne. Nevládne na zemi. Jednou ale bude, Bohu dík!

Zatím se však na zemi jeho vůle neděje. Uskutečňuje se jen v životě těch, kdo se mu poddají. Můžeme si to lehce ověřit, jestliže souhlasíme s tím, co říká Bible.

Bible říká, že Bůh nechce, aby někdo zahynul, ale aby všichni dospěli k pokání (2.Petr 3,9). Je tedy zřejmé, že se jeho vůle nenaplňuje.

Když jednotlivci přijmou Pána Ježíše Krista jako svého Spasitele, pak se Boží vůle v jejich životě naplní. Kdyby však Bůh všechno řídil a svoji vůli lidem vnucoval, pak by - protože nechce, aby někdo zahynul - ještě dnes všechny přiměl, aby se dali zachránit. A zítra už by mohlo začít tisícileté království.

Jak jsem studoval Boží slovo, abych odkryl ono "proč" za Wesleyovým výrokem, poznal jsem pravdu, kterou jsem nikdy předtím neviděl, i když jsem byl už mnoho let kazatelem.

Když jsem se na to ptal Pána, řekl mi: "Vrať se ke knize Počátků." Věděl jsem, že myslí knihu Genesis. Znovu jsem si ji tedy přečetl. Četl jsem ji předtím už mnohokrát. Slýchal jsem ji už jako malý chlapec v nedělní škole. Ale tentokrát jsem ji viděl v úplně jiném světle.

Viděl jsem, že Bůh stvořil svět se vším, co na něm je. Stvořil svého člověka Adama.

A potom řekl: "Adame, dávám ti vládu nade vším dílem svých rukou" (Gen 1,26-27; Žalm 8,7).

Bůh neřekl: "Budu tvým prostřednictvím vládnout."

Řekl: "Dávám ti vládu nade vším dílem svých rukou." Proto měl Adam vládu na zemi a v tomto světě. Původně byl v jistém smyslu bohem tohoto světa.

Přišel ale satan a Adamovi lhal. Adam se dopustil velezrady a satanovi se zaprodal. A pak se bohem tohoto světa stal satan.

2.list Korintským 4,4 nazývá satana "bohem tohoto světa". A jako takový má vládu. Kde? V tomto světě. Tuto vládu bude mít a bohem tohoto světa bude tak dlouho, dokud Adamův pronájem neskončí.

Bůh nemůže legálně a spravedlivě zasáhnout a ďábla té vlády zbavit. Ďábel zde má vládu. Má určité právo. Má Adamovu nájemní smlouvu. A Bůh nemůže udělat nic, dokud ho tady dole někdo nepoprosí.

Kapitola 2.

Přímluvná modlitba – jeden druh modlitby

"Modlete se v Duchu všelikou modlitbou a prosbou každého času a k tomu konci bděte ve vší vytrvalosti a přímluvě za všecky věřící."

Efezským 6,18 (Sýkora)

Všimněme si, že tu stojí: "Modlete se...všelikou modlitbou." Tzv. Rozšířený překlad Bible říká: "Modlete se všemi způsoby modliteb..." Jiný překlad má: "Modlete se všemi druhy modliteb..."

Ale překlad, který opravdu zasáhl strunu v mém duchu, je překlad Goodspeedův. Ten zní: "Užívejte každého druhu modlitby i přímluvy a modlete se při každé příležitosti v Duchu." Bible učí o několika druzích modlitby - i o různých pravidlech, která pro ně platí.

Křesťané chybují, když mezi různými druhy modlitby vůbec nerozlišují. Jednoduše jsme hodili všechny modlitby do jednoho pytle a pytlem pak zatřásli. Mnohé modlitby nejsou účinné, protože lidé používají nevhodných pravidel a zákonů.

Mezi sportovní hry patří například kopaná, hokej, odbíjená, tenis a další. Jsou to všechno sportovní hry - ale nehrají se všechny podle jedněch pravidel.

Nebyl by to zmatek, kdyby se hokej hrál podle pravidel na odbíjenou nebo naopak? Lidé pomíchali všechna pravidla a zákony modliteb dohromady, a proto mají modlitební problémy. Pravidel, která patří jednomu druhu modliteb, používají pro jiné druhy.

Obrazně řečeno, je to, jako by dali pravidla pro košíkovou, kopanou, hokej, odbíjenou a tenis dohromady; výsledkem je zmatek. A zmatený je i jejich modlitební život.

Jedním z nejčastěji se vyskytujících nepochopení je, že se prý každá modlitba má ukončit slovy "jestliže je to tvá vůle." Sám Ježíš se tak prý modlil. Ježíš se však takto modlil jenom jedinkrát. Bylo to v zahradě Getsemanské, když se v modlitbě odevzdával do Otcovy vůle -byla to modlitba posvěcení.

Mnozí lidé, když se modlí modlitbu víry (prosebnou modlitbu, modlitbu za nějakou změnu), přidají nakonec: "jestliže je to tvá vůle." Tím už do modlitby samé vkládají překážku, protože nemají jistotu o Boží vůli - jeho Slovu. Potom

možná řeknou: "Nechápu, proč se nic nestalo." Je to, jako by při tenise řekli: "Jak to, že nena-střílel žádné branky?"

Nedej se zmást. Vycházej z Knihy pravidel! Podívej se do Bible a uvidíš, jak se máš modlit.

Uvedu zde **několik druhů modlitby**, jak je učí Bible. Neuvádím však žádné podrobnosti. Těmi se zabývají jiné mé knížky.

1. **Modlitba víry**: Modlitba prosby, modlitba za nějakou změnu (Mat 21,22; Mař 11,24). Tato modlitba, vždy založená na Boží vůli, zjevené v jeho Slově, nikdy nemá žádné "jestliže".
2. **Modlitba odevzdání, posvěcení**: Zasvěcujeme jí své životy do služby Bohu; že půjdeme kamkoli a uděláme cokoli. Zde se modlíme: "jestliže je to tvá vůle" (Luk 22,42).
3. **Modlitba důvěry**: Modlitba, ve které svěřujeme své starosti Pánu (l.Petr 5,7).
4. **Modlitba uctívání** (Sk 13,1-4; Luk 24,52-53)
5. **Modlitba shody** (Mat 18,18-20)
6. **Modlitba v Duchu**: Modlitba v jazycích (l.Kor 14, 14-15)
7. **Společná modlitba** (Sk 4,23-31)
8. **Přímluvná modlitba**: Modlitba za druhé - předmět této knížky.

Přímluvcem je ten, kdo zastupuje někoho jiného nebo v případě někoho jiného intervenuje.

Kapitola 3.

Člověk potřebuje přímluvce

"On přec není jako já, abych mu odpovídal, abychom v soud vešli spolu. Není mezi námi rozhodčího, jenž by vložil ruku na nás oba."

Job 9,32-33

Tzv. Rozšířený překlad Bible říká:

Job 9,32-33

32 Protože (Bůh) není pouhý člověk, jako já jsem, abych mu mohl odpovědět, abychom spolu mohli jít na soud.

33 Není mezi námi žádný rozhodčí, který by na nás oba vložil svou ruku (kéž by byl).

Job potřeboval někoho, kdo by mohl položit svou ruku na něho a na Boha. Potřeboval někoho, kdo by stál mezi ním a Bohem a zastupoval jeho případ.

-Reidt

Bůh neviděl žádného přímluvce.

Izajáš 59,16

Vidí, že není nikoho, žasne, že nikdo nezasáhne. Zachrání ho jeho paže, podepře ho jeho spravedlnost.

Bůh viděl, že není žádného přímluvce, a tak co bylo třeba, poskytl On sám. Poslal Ježíše.

Kapitola 4.

Ježíš - náš Přímluvce

Ježíš přišel, aby překlenul propast mezi Bohem a hříšným člověkem. Člověk potřeboval někoho, kdo by stál nad onou propastí, aby se tak mohl vrátit k Bohu. Člověk potřeboval nějakého přímluvce. Ježíšova oběť z něho samého učinila jediného plně spolehlivého Přímluvce za lidstvo. On je jediným Přímluvcem za lidi na této planetě.

-Reidt

l.Timoteovi 2,5

Je totiž jeden Bůh a jeden prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježí?.

Vstoupil na nebesa, aby za nás předstoupil před Boha.

-Reidt

Židům 9,24

Vždyť Kristus nevešel do svatyně, kterou lidské ruce udělaly jen jako napodobení té pravé, nýbrž vešel do samého nebe, aby se za nás postavil před Boží tváří.

Je naším Přímluvcem po pravici Otcově.

-Reidt,

Římanům 8,34

Kdo je odsoudí? Vždyť Kristus Ježíš, který zemřel a který byl vzkříšen, je na pravici Boží a přimlouvá se za nás!

Zachraňuje úplně. Jeho božská moc ani na okamžik neustává.

-Reidt,

Židům 7,25

Proto přináší dokonalé spasení těm, kdo skrze něho přistupují k Bohu; je stále živ a přimlouvá se za ně.

Od Ježíše k Otci plyne nepřetržitý proud lásky a modliteb za všechny lidi a za ty, kdo ho přijali jako Spasitele a Pána.

Opačným směrem, od Otce k Ježíšovi, proudí pro nás odpověď. A proto od Ježíše proudí ke každému orgánu jeho Těla hojnost milosti, pro všechny nynější potřeby.

On setrvává navěky. Bez ohledu na to, jaké jsou o-kolnosti, bez ohledu na to, jak temně věci vyhlížejí, bez ohledu na to, jak se cítíme, setrvává v nás, jestliže vytrváme v jeho dobrotě (Řím 11,22). Je navždy naším Veleknězem po pravici Otcově.

-Reidt,

Židům 7,16-17

16 ...ne podle zákona o tělesném původu, nýbrž na základě svého nepomíjejícího života,

17 jak se o něm svědčí: 'Ty jsi kněz na věky podle řádu Melchisedechova.[1]

Jak dlouho bude Ježíš Kristus naším Veleknězem? Navždy!

Židům 8,1

Z toho, co bylo řečeno, plyne: máme velekněze, který usedl po pravici Božího trůnu v nebesích...

Jako náš Velekněz plní všechny funkce svého postavení v nekonečné moci života. Jeho nekonečná moc života nepřestává působit ani na okamžik. Naše víra a zkušenost jeho přímluvy nemusí nikdy selhat, protože její proud je nekonečný.

-Reidt

1.list Janův 2,1

Toto vám píšu, děti moje, abyste nehřešili. Avšak zhřeší-li kdo, máme u Otce přímluvce, Ježíše Krista spravedlivého.

Přímluva v sobě zahrnuje i to, že Ježíš je naším obhájcem, to znamená přímluvcem a zároveň utěšitelem.

-Reidt

Novozákonní výkladový slovník (W. E. Vine) udává, že řeckého slova "paraklétos", jež je v 1.listě Janově přeloženo jako "přímluvce", bylo používáno u soudu k označení právního poradce, obhájce, advokáta; pak všeobecně k označení toho, kdo zastupuje něčí případ, přímluvce, zastánce. V širším smyslu je to označení pro pomocníka, utěšitele.

Když člověk (křesťan) zhřeší, Ježíš se za něj přimlouvá a pak nás i utěšuje v tom smyslu, že hřích je odpuštěn, a že hřích i jeho poskvrna jsou smyty jeho krví, takže je člověk zase čistý a neposkvrněný. Boží vůle však je, aby člověk přestal hřešit (l.Jan 2,1;5,3).

-Reidt

l.Jan 2,1 nebyl napsán k tomu, aby nás vybízel k hříchu. Bůh chce,

abychom_hřešit přestali. Ale, Bohu díky, neřekl jenom: "Toto vám píšu, děti moje, abyste nehřešili." Kdyby na tom přestal, pak bychom si museli říci, když upadneme: "To je konec, už se nedá nic dělat."

Ne, to je jen polovina verše. V druhé polovině říká: "Avšak zhřeší-li kdo, máme u Otce přímluvce, Ježíše Krista spravedlivého."

Máme Přímluvce! Máme Utěšitele!

1.list Janův 5,3

V tom je totiž láska k Bohu, že zachováváme jeho přikázání; a jeho přikázání nejsou těžká.

Zákon lásky v Boží rodině zní: "Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali; jako já jsem miloval vás, i vy se milujte navzájem" (Jan 13,34).

Každý krok mimo lásku je hřích.

Máme sklon zaměřit se na různé příkazy a zákazy, ale mnozí křesťané, kteří tyto příkazy a zákazy perfektně dodržují, hřeší přesto. Jak? Tím, že nechodí v lásce.

Jejich postoje jsou chybné. Tvůj postoj k bližnímu musí být postojem lásky. Jestliže není, hřešíš.

Bohu dík za jeho Přímluvce. Buď Bohu dík, že je i dnes na svém místě, aby nám sloužil.

Ježíš věnoval asi tři a půl roku vyučování a výcviku svých apoštolů. Od svého nanebevstoupení se za lidi na této zemi přimlouvá skoro 2000 let. Jaké důstojnosti se tím dostává modlitbě!

-Reidt

Ježíš se přimlouvá 2000 let za lidi této země - nejen za církev!

Všimněme si znovu, co stojí psáno v Žid 7,25: "Proto přináší dokonalé spasení těm, kdo skrze něho přistupují k Bohu (mluví se tu o lidech, kteří přicházejí k Bohu); je stále živ a přimlouvá se za ně."

Kapitola *5.*

Duch svatý - náš pomocník v přímluvě

Duch svatý se za nás přimlouvá. Duch svatý rovněž pomáhá nám, když my se přimlouváme.

Římanům 8,26-27

26 Tak také Duch přichází na pomoc naší slabosti. Vždyť ani nevíme jak a za co se modlit, ale sám Duch se za nás přimlouvá nevyslovitelným lkaním.

27 Ten, který zkoumá srdce, ví, co je úmyslem Ducha; neboť Duch se přimlouvá za svaté podle Boží vůle.

Dr. T.J. McCrossan, význačný znalec řečtiny, vysvětluje spojení "přichází na pomoc" těmito slovy:

> ...povšimněme si spojení "přichází na pomoc" - synantilambanetai - je to přítomný čas 3. osoby jedn. čísla slovesa "synantilambanomai" a je složeno z částí "syn" - spolu s, "anti" = proti a "lambano" = chopit, brát. Toto slovo tedy znamená "chopit se něčeho s někým proti něčemu."
>
> A tak nám v listě Římanům 8,26 Pavel říká, že Duch svatý se chápe naší slabosti spolu s někým. S kým? S námi ovšem...
>
> - McCrossan

Dr. McCrossan si všímal jen jedné stránky naší slabosti - nedokonalosti těla, nemoci - ale vidíme jasně, že Duch svatý přichází, aby nám pomohl postavit se proti všem našim slabostem.

Když řeknu několika lidem: "Zůstaňte po bohoslužbě tady a pomozte nám přenést klavír z pódia," míním tím, že si přeji, aby se spolu s jinými váze piana vzepřeli.

Duch svatý pomáhá. Spolu s námi se vzepře proti naší slabosti. Jestli my se nevzepřeme spolu, nemá On co dělat. Musíme se vzepřít první - potom nám Duch svatý pomůže.

Někdo mi jednou řekl: "Když jsem zjistil, že se Duch svatý modlí místo mě, už tolik času modlení nevěnuji."

V listě Římanům 8,26 ale nestojí, že se Duch svatý modlí místo nás. Pomáhá nám. Kdyby se Duch svatý modlil místo nás, měl by odpovědnost za náš

modlitební život On, a to není v souladu s Biblí.

Přečtěte si v evangeliích, co Ježil říká, když mluví o Duchu svatém. Například v Janově evangeliu (14, 16-18. 26): "A já požádám Otce a on vám dá jiného Utěšitele, aby s vámi zůstal na věky; Ducha pravdy, kterého svět nemůže přijmout, protože ho nevidí ani nezná. Vy jej znáte, neboť s vámi zůstává a ve vás bude. Nezanechám vás osiřelé...ale Utěšitel, Duch svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všecko, co jsem vám řekl."

Řecké slovo "paraklétos", jež se zde překládá jako "utěšitel", znamená doslova: "ten, který je povolán ku pomoci."

Tzv. Rozšířený překlad Bible uvádí pro toto slovo sedm výrazů: utěšitel, rádce, pomocník, přímluvce, zástupce, ten, který posiluje a ten, který stojí při někom.

Duch svatý nebyl poslán, aby za křesťany dělal jejich úkoly. Byl poslán, aby jim pomáhal je plnit.

Ježíš řekl učedníkům, aby zůstali v Jeruzalémě, dokud nebudou pokřtěni Duchem svatým. Pravil: "...ale dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupl a budete mi svědky..." (Sk 1,8).

Jiný význam slova, které se zde překládá "síla", je "schopnost". Jinými slovy se to tedy dá vyjádřit takto: "Až na vás sestoupí Duch svatý, dostanete schopnost..." Schopnost k čemu? Být svědky.

Duch svatý sám tedy za nás svědčit nebude, nýbrž my budeme svědčit v jeho síle.

Podobně se nebude Duch svatý místo nás modlit – ale my se budeme moci modlit v jeho síle. On nám s tím pomůže.

My sami jsme odpovědni za své životy.

My sami jsme odpovědni za Šíření evangelia.

My sami jsme odpovědni za modlitby. Duch svatý je našim pomocníkem.

Kapitola 6.

Duch svatý - sténání a práce k porodu

Jedním ze způsobů, jak nám Duch svatý pomáhá v přímluvné modlitbě, je sténání - a také modlitba v jiných jazycích.

Když se hovoří o podílu Ducha svatého na přímluvné modlitbě, citují se často verše 26 a 27 z 8. kapitoly listu Římanům. Tyto verše však samy o sobě nedávají plný smysl. Dostaneme jej, až když je spojíme s verši, které předcházejí. V následujících odstavcích je souvislost zdůrazněna podtržením.

Římanům 8,22-27

22 Víme přece, že veškeré tvorstvo až podnes společně sténá a pracuje k porodu (všimni si, že všechny tyto verše mluví o sténání).

23 A nejen to: i my sami, kteří již máme Ducha jako prvotiny darů Božích (prvotiny Ducha mající -Král), i my ve svém nitru sténáme, očekávajíce přijetí za syny, totiž vykoupení svého těla.

24 Jsme spaseni v naději; naděje však, kterou je vidět, není už naděje. Kdo něco vidí, proč by v to ještě doufal? (Zde není řeč o znovuzrození. Je to určeno lidem už znovuzrozeným. Mluví se tu o naději na plnost vykoupení, až budeme mít nové tělo.)

25 Ale doufáme-li v to, co nevidíme, trpělivě to očekáváme.

26 Tak také (stejným způsobem nám Duch pomáhá sténáním) Duch přichází na pomoc naší slabosti. Vždyť ani nevíme, jak a za co se modlit, ale sám Duch se za nás přimlouvá nevyslovitelným lkaním.

27 Ten, který zkoumá srdce, ví, co je úmyslem Ducha; neboť Duch se přimlouvá za svaté podle Boží vůle.

Všechno tvorstvo sténá a v bolesti pracuje k porodu. Konečné povědomí bolesti však přebývá v Bohu pro jeho dokonalou lásku. Svým společenstvím s Bohem jsme vneseni ve společenství s trpícím stvořením. Naše vědomí lkáni celého stvoření je daleko bezprostřednější, než když jsme byli mimo Boží království, protože teď jsme spojeni s Bohem skrze Ježíše Krista (Jan 15,5).

> Duch svatý nám zprostředkuje Boží vědomí utrpení a přimlouvá se se sténáním, které nelze vyslovit.
>
> - Reidt

P.C.Nelson byl uznávaným jazykovým odborníkem. Asi před 30 lety o něm

jeden časopis napsal, že je předním současným znalcem řečtiny a jedním z dobrých znalců hebrejštiny. Dovedl číst a psát ve 32 jazycích.

Nelson řekl, že skutečný smysl řeckého textu v Řím 8,26 je vlastně "sténání, jež nemůže být vyjádřeno srozumitelnou řečí".

Vyjádřeno je - ale ne ve srozumitelné řeči. Srozumitelná řeč je ta, kterou mluvíme.

Toto lkáni - znám je z Bible i z vlastní zkušenosti -vychází z tvého nitra, z tvého ducha. Ale aby bylo účinné, musí projít tvými rty.

Opět je to Duch svatý, jenž nám při modlitbě pomáhá. Ty ji prostě svými vlastními slovy nevyjádříš.

Nová anglická Bible překládá: "Duch svatý se nás zastává neartikulovaným lkaním."

Phillipsův anglický překlad má "bolestné tužby, které nenalézají slov."

> Možná, že nevíme, jak nebo za co prosit v modlitbě tak, aby naše modlitba skutečně odpovídala našim opravdovým potřebám. Duch svatý nám sténáním - které se nedá vyjádřit slovy - pomáhá zaměřit naše tužby na správné předměty. Součástí sténání je i pomoc pro upřesnění proseb. Toto sténání či toužení je v souhlasu s Boží vůlí a vyjadřuje jeho péči o nás. I když my sténání nerozumíme (řecky vzdechům), Bůh jim rozumí. Vždy odpoví. Za nepříznivých okolností nebo podmínek se Duch svatý přimlouvá sténáním.
>
> - Reidt

Už jsem si všiml, že se někdy modlím a tohle se nijak zvlášť neděje. Není pro to právě žádná konkrétní potřeba. Ale pak, když nastanou nepříznivé okolnosti nebo podmínky, vytryskne v mém nitru ono sténání - to mi Duch svatý pomáhá se modlit.

Poddáš se v modlitbě Duchu a On si tě pak použije.

Všimni si slov "tak také" ve 26. verši. Znamenají "stejným způsobem".

Stejným způsobem jako co? Stejným způsobem, jaký byl v předcházejících verších popsán.

Jinými slovy - podobně, jako celé stvoření sténá a pracuje k porodu v bolestech ... i my sami uvnitř sténáme ... (a) tak také Duch pomáhá naší slabosti... přimlouvá se za nás nevyslovitelným lkaním.

To činí tak dlouho, dokud se všechno nedostane do úplné harmonie s Boží vůlí. Jak to řekl W.Reidt:

> Vždycky bude potřeba, aby se Duch svatý přimlouval sténáním. I když my třeba Boží vůli známe, jen Duch svatý ví, jak účinně přednést to, co je

třeba. Za některých okolností ani nevíme, jak se máme modlit. Potřebujeme v přímluvě sténání Ducha svatého.

- Reidt

O sténání a práci k porodu pojednáme v jedné z následujících kapitol - zvláště ve spojení s přímluvami za ztracené a s přímluvami ohledně dovršení Božího plánu a díla na zemi.

Kapitola 7.

Duch svatý a naše slabosti

"Tak také Duch přichází na pomoc naší slabosti."

Římanům 8,26

Co v této souvislosti slovo "slabost" znamená? Novozákonní výkladový slovník (W.E.Vine) definuje řecký význam tohoto slova jako "nedostatek síly, který naznačuje neschopnost mít výsledky".

Naše slabost by nám bránila v tom, abychom měli výsledky v modlitbě, kdybychom neměli božského Pomocníka, Ducha Božího.

Nevědomost

"Nevědomost je slabost," říká Reidt. "Ne vždycky známe, co je třeba."

Pavel se přimlouval za poznání pro Kolosany. A v jeho modlitbě nacházíme klíč k přímluvě za ostatní křesťany.

Koloským 1,9

Proto i my, ode dne, kdy jsme to uslyšeli, nepřestáváme za vás v modlitbách prosit, abyste plně, se vši moudrosti a duchovním pochopením poznali Jeho vůli.

Boží vůle a Boží slovo jsou navzájem spojeny. Bůh nám dal své psané Slovo, aby nám zjevil svou vůli. Máme si do takové míry obnovit svou mysl jeho Slovem, že za každé situace nám na mysli jako první vyvstane to, co o tom říká Bůh.

Římanům 12,2

A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé.

Bůh nám dal své Slovo. Duch svatý nám je připomene. A pak, známe-li Boží slovo, známe i Boží vůli.

Jan 14,26

Ale Utěšitel, Duch svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všecko, co jsem vám Tekl.

A máme také, Bohu dík, pomazání i pro věci, které nejsou Slovem Božím přímo kryty.

l.list Janův 2,20

l Vy však máte pomazání od Svatého a znáte všechno.

Nedostatek vnímavosti

Nedostatek vnímavosti je slabost. Ježíš ji měl na mysli, když řekl: "Jak jste nechápaví! To je vám tak těžké uvěřit všemu, co mluvili proroci!" (Luk 24,25). Pavel se přimlouval za Efezské právě kvůli této slabosti.

-Reidt

Efezským 1,16-18

16 Nepřestávám za vás děkovat a stále na vás pamatuji ve svých modlitbách.

17 Prosím, aby vám Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec slávy, dal ducha moudrosti a zjevení, abyste ho poznali

18 a osvíceným vnitřním zrakem viděli, k jaké naději vás povolal, jak bohaté a slavné je vaše dědictví mezi svatými ...

(Podobně jako v modlitbě za Kolosany ukazuje Pavlova Duchem inspirovaná modlitba, jak se můžeme modlit sami za sebe i za ostatní věřící, abychom překonali nedostatek vnímavosti v Božích věcech.)

Kvůli tomuto "nedostatku vnímavosti" se Duch musí přimlouvat se sténáním. Když se budeme učit poznávat Boží slovo a vůli, Duch se za nás nebude muset přimlouvat s takovým sténáním. Je třeba, aby se nám otevřelo Písmo podobně, jako je Ježíš otevřel dvěma učedníkům na cestě do Emaus a ostatním apoštolům (Luk 24,13-45).

-Reidt-

Lukáš 24,45

Tehdy jim otevřel mysl, aby rozuměli Písmu.

Duch svatý byl poslán, aby nás naučil všemu (Jan 14, 26). Učí nás přímo v našem duchu. Ale učí nás i prostřednictvím učitelů, kteří znají Boží slovo. Bůh dal Církvi učitele (Ef 4,11-12). Neomezuj míru poznání, jehož se ti od Boha může dostat.

Římanům 15,14

Jsem přesvědčen také já o vás, bratři moji, že i vy jste plni dobroty, naplněni veškerým

poznáním, takže sami můžete ukazovat cestu jeden druhému.

Tam si nás Bůh přeje mít.

Kapitola 8.

Přímluva proti slabosti, kterou je nemoc

Další definice slova, které se v Řím 8,26 překládá jako "slabost", je "tělesný nedostatek, neduživost, nemoc". Proti této slabosti je přímluva často nutná.

Když učím o víře a uzdravování na shromážděních a seminářích, mohu se dotknout jen jedné jejich stránky. Shromáždění nejsou dostatečně dlouhá na to, aby se mohlo probrat všechno. Proto mám na zřeteli jeden cíl -pohnout lidi k tomu, aby hned uvěřili Bohu a také od něho hned přijímali. Buď Bohu dík, u části z nich je to možné a také se to podaří.

Víme - protože máme Bibli a Bible nám zprostředkuje poznání Boha - že uzdravení je zajištěno pro každého. Víme, že je to nejvyšší a dokonalá vůle Boží, aby nebyl žádný věřící nemocen, ale aby žil v plnosti svůj pozemský život, dokud se jeho tělo neopotřebuje a on neusne v Pánu Ježíši.

Je naší povinností tuto dokonalou Boží vůli kázat, nebo se ji lidé nedovědí. Ale z praxe také víme, že z různých důvodů to neprožije každý - dokonce ani všechny děti Boží ne. (Neznamená to však, že nejsou spaseni, že nejdou do nebe.)

Ze Starého zákona víme, že Bůh uzavřel s Izraelem smlouvu. Řekl jim: "Budete sloužit Hospodinu, svému Bohu, a on požehná tvému chlebu a tvé vodě. Vzdálím od tebe nemoc; ve tvé zemi nebude ženy, která by potratila nebo která by byla neplodná; obdařím tě plností let" (Ex 23,25-26).

Nebyla to dokonalá Boží vůle? Byla!

Ale všimněte si, že je tu podmínka. Jaká? Ze budou sloužit Bohu a budou plnit jeho přikázání.

Dokud plnil Izrael podmínky smlouvy, nebyla v jeho řadách žádná nemoc. Děti ani mladí lidé neumírali.

Potom ale přišly nemoci a umírali i mladí lidé. Proč? Protože neplnili smlouvu.

I v královské rodině onemocnělo dítě. A prorok předpověděl, že zemře.

Jak to prorok věděl? Skrze Božího Ducha.

Nebyla to dokonalá Boží vůle, aby to dítě zemřelo, ale smlouva byla hříchem porušena. Duch Boží oznámil, co se za těch okolností stane.

Totéž, co se dělo v Izraeli, se stává i jednotlivcům dnes. Musíme lidem říkat,

jaký je Boží plán, jaká je Boží smlouva a co jim náleží. Uzdravení nám náleží. Uzdravení je zahrnuto ve vykoupení. Ale ne všichni žijí podle svých práv, která jim náleží podle Nové smlouvy.

Někdy - když se jedná o nevědomé křesťanské novorozeně - můžeš uplatnit svou víru za ně. Můžeš je chvíli nést na své víře.

Někdy dovedeš takové křesťany k tomu, aby s tebou souhlasili. Spojíš svou víru s jejich v modlitbě shody (Mat 18,19) - a prožijete vyslyšení.

Stále však ještě existují mnozí, kteří nevědí a nechápou - a za ně se musíme přimlouvat.

Jeden pastor mi vyprávěl, jak byla jeho žena zázračně uzdravena Boží mocí, když už lékařská věda její případ vzdala. Její uzdravení je oba přivedlo do charismatického hnutí.

"Pak jsme začali mít oči otevřené pro křest v Duchu svatém," řekl. Byli ještě poměrnými nováčky ve věcech Ducha, když žena prožila zkušenost s přímluvou za uzdravení.

Jedna mladá žena, matka tří dětí, která pravidelně chodila do jejich sboru, se musela podrobit srdeční operaci. Zemřela na operačním stole. Po určité době se ji sice podařilo oživit, ale nenabyla vědomí.

Lékaři řekli, že vědomí už nikdy nenabude a že je to tak dobře, protože by její mysl nikdy nebyla úplně v pořádku; její mozek byl příliš dlouho bez kyslíku.

Pastor mi dále řekl: "Utěšovali jsme mladého manžela a modlili se s ním jak jsme mohli - ale byli jsme v těchto věcech tak nezkušení... A přece ta mladá žena žila dál.

Třetí noci jsem se probudil a náhle jsem si uvědomil, že má žena není v posteli. Za chvíli jsem se zvedl a šel ji hledat. Slyšel jsem sténání z obývacího pokoje. Pomyslil jsem si, 'vstala, upadla a něco se jí stalo.' Našel jsem ji, jak leží a sténá na podlaze obývacího pokoje."

Sklonil se k ní a řekl: "Co se stalo, má milá?" Odpověděla: "Nevím, nerozumím tomu, ale nemohu ji nechat umřít. Prostě nemohu."

Po tři noci, noc co noc, takhle ležela na podlaze a sténala a modlila se nahlas až do rána.

Čtvrtého dne přišla ta mladá žena v nemocnici náhle k sobě. Lékaři žasli. Její mysl byla úplně jasná. Byla dokonale v pořádku. Vrátila se k manželovi a dětem.

I když byla pastorova žena nováčkem, začala se přimlouvat za tu mladou ženu hlavně proto, že jí to Duch Boží ukázal - ne proto, že by na to byla sama přišla.

Jak jsme ve svém modlitebním životě na Duchu svatém závislí!

Při svých setkáních s nemocnými cítím, jak mi někdy dává Duch svatý přímluvu. A jindy se snažím, aby mi ji dal, ale marně. Ducha svatého nemůžeš k ničemu přinutit. Místo, aby ses ty pokoušel použít Ducha, dovol, ať Duch použije tebe.

Před třiceti lety jsem přišel k jednomu muži, upoutanému na lůžku, abych se modlil za jeho uzdravení. Slovo "uzdravit" jsem však nemohl ani vyslovit. Řekl jsem: "Bože", a potom místo "uzdrav" jsem řekl: "požehnej tomuto muži." Chtěl jsem, aby můj jazyk vyslovil "uzdrav", ale nešlo to. Nedovedl jsem svůj jazyk ovládnout.

Řekl jsem: "Pane, proč se nemohu modlit za uzdravení tohoto muže? Není ještě tak starý, aby zemřel. Slíbil jsi nám nejméně 70 nebo 80 let."

(V Žalmu 91 řekl doslova: "Uspokojím tě dlouhým životem". Nejsme-li uspokojeni na konci sedmdesáti nebo osmdesáti let, můžeme pokračovat dál až do uspokojení.) Pán mi však řekl: "Ano, ale on se znovuzrodil před 36 roky. 36 let jsem čekal, až odloží hřích. (Pomysli jen na Boží trpělivost!) Za celých 36 let nežil déle spořádaně než 14 dní po sobě. A tak jsem ho soudil a vydal satanovi k zničení těla, aby jeho duch mohl být spasen v den Pána Ježíše."

(To je v Bibli. Čti 5. kapitolu 1.listu Korintským a poslední část jedenácté kapitoly.)

Pak mi Duch řekl: "Nemůžeš se modlit za jeho uzdravení, ale řekni mu, že na něho vložíš ruce, aby byl naplněn Duchem svatým, a jeho poslední dny budou lepší než ty předcházející."

Řekl jsem, co Pán chtěl. Jak jsem mu položil ruce na čelo, začal ihned mluvit v jazycích.

Odešel jsem od něho a odjel z města. Když jsem se za měsíc vrátil, byl mrtev a pohřben. Ale řekli mi, že seděl na posteli a tři dni zpíval a mluvil v jazycích. Pak odešel slavně domů.

To nebylo to nejlepší, co pro něho Bůh měl. Peklu však byl vytržen.

Jel jsem pak po dálnici a s pláčem jsem zpíval: "Milost, milost, milost Boží. Milost je větší než všechen náš hřích."

Někdy jsem se snažil přimlouvat se za různé lidi, ale vypadalo to, jako bych narážel na zeď nebo končil ve slepé uličce. Vůbec nikam jsem se nedostal, protože mě Duch Boží nevedl.

Ztotožnění

Někdy během přímluvy za jiné lidi ve věci tělesné nemoci budeš mít dojem - vysloveně duchovně, protože tělesně tomu tak není, bude se ti to v duchu zdát -

jako by totéž postihlo i tvé tělo. Je to proto, že zaujímáš místo toho druhého.

Někdy mívám stejné bolesti jako oni. Když mají nemocný žaludek, mám nemocný žaludek. Když nemohou dýchat, popadám dech i já. Ztotožňuji se s nimi.

Od roku 1949 pokaždé - jen s jednou jedinou výjimkou - byli nemocní vždycky uzdraveni, když jsem za ně přinášel přímluvu a přitom pocítil jejich příznaky. A ta jediná výjimka - to se Ježíš objevil a řekl: "Přišel jsem, abych ho uzdravil, ale on mě nenechá."

Kapitola 9.

Přímluva věřícího

"Na prvním místě žádám, aby se konaly prosby, modlitby, přímluvy, díkůvzdání za všechny lidi, za krále a za všechny, kteří mají v rukou moc, abychom mohli žít tichým a klidným životem v opravdové zbožnosti a vážnosti."

l.Timoteovi 2,1-2

Duch Boží vyzývá skrze apoštola Pavla věřící, aby dali něco na první místo - ne na druhé nebo na třetí, ale na první.

Na prvním místě se mají konat prosby, modlitby, přímluvy a díkůvzdání (vděčnost; slova vděčnosti Bohu jako akt uctívání) za všechny lidi; za krále (nebo presidenty) a za všechny, kteří mají v rukou moc.

Na základě čeho to můžeme dělat? Na jakém podkladě můžeme prosit, modlit se, přimlouvat se a děkovat za jiné?

Máme na to právo, protože jsme jedno s velkým Přímluvcem.

Jednotní s velkým Přímluvcem

Už jsme mluvili o Ježíšovi jako o Přímluvci. Nyní vidíme: protože jsme s ním jedno, jsme jedno s velkým Přímluvcem.

1.Korintským 6,17

Kdo se oddá Pánu, je s ním jeden duch.

Efezským 5,30

Vždyť jsme údy jeho těla, z jeho masa a jeho kostí.

2.1ist Petrův 1,4

Tím nám daroval vzácná a převeliká zaslíbení, abyste se tak stali účastnými božské přirozenosti a unikli zhoubě, do níž svět žene jeho zvrácená touha.

1.Korintským 12,27

Vy jste tělo Kristovo a každý z vás je jedním z jeho údů.

Kristus je Hlava. My jsme Tělo. Hlava a tělo jsou jedno. Jsme s ním v jednotě tím, že vykonáváme jeho dílo na zemi.

On je velký Přímluvce. Proto jsme s ním jedno v jeho přímluvné službě.

Jsme s ním jednotní v jeho službě smíření.

2.Korintským 5,18-20

18 To všecko je z Boha, který nás smířil sám se sebou skrze Krista a pověřil nás, abychom sloužili tomuto smíření.

19 Neboť v Kristu Bůh usmířil svět se sebou. Nepočítá lidem jejich provinění a nám uložil zvěstovat toto smíření.

20 Jsme tedy posly Kristovými, Bůh vám domlouvá našimi ústy; na místě Kristově vás prosíme: dejte se smířit s Bohem!

Jsme účastníky jeho utrpení. (O tom víc později.)

2.Korintským 1,7

Máme pevnou naději a jsme si jisti, že jako jste účastni utrpení, tak budete účastni také útěchy.

Wilford Reidt to shrnuje takto: "On je naším velkým Přímluvcem. On je velkým Přímluvcem za celé lidstvo. Jakožto údy jeho Těla - Církve - i my se účastníme té přímluvy."

Naše přímluva tedy nalézá svůj vzor v něm.

Kapitola 10.

Součásti úspěšné přímluvy

Prvním předpokladem pro úspěšnou přímluvu je láska -Boží druh lásky, agapé. A jestliže jsi dítě Boží, pak tento druh lásky máš.

Římanům 5,5

...nebol Boží láska (agapé) je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán.

Když jsi byl znovuzrozen, stal se Bůh tvým Otcem. Je Bohem lásky. Jsi milované dítě milujícího Boha. Jsi narozen z Boha. A protože Bůh je láska, jsi ty narozen z lásky. Je v tobě Boží přirozenost. A Boží přirozeností je láska.

Naše rodina je rodinou lásky. Má ji každý člen rodiny, protože jinak by v té rodině nebyl.

Možná, že ji někdo neprožívá. Že je jako ten člověk, který svou hřivnu zabalil do ubrousku a zakopal ji. Bible však říká, že Boží láska byla vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého. To znamená, že do našeho ducha byl vlit Boží druh lásky.

Jsme rodinou lásky. Láska je základnou vší činnosti Těla Kristova na zemi.

l.Tesalonickým 4,9

O bratrské lásce není třeba, abych vám psal, neboť Bůh sám vás vyučil, jak se máte mít mezi sebou rádi.

Boží rodina má tento zákon lásky:

Jan 13,34

Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali; jako já jsem miloval vás, i vy se milujte navzájem.

Máme milovat i své nepřátele:

Matouš 5,44-45

44 Já však vám pravím: Milujte své nepřátele, žehnejte těm, kdo vás proklínají, dobře čiňte těm, kdo vás nenávidí a modlete se za ty, kdo vás hanobí a pronásledují,

45 abyste byli syny nebeského Otce; protože on dává svému slunci svítit na zlé i dobré a déšť posílá na spravedlivé i nespravedlivé.

Všechno to můžeme dělat - milovat své nepřátele, žehnat těm, kdo nás proklínají, činit dobře těm, kdo nás nenávidí a modlit se za ty, kdo nás hanobí a pronásledují - pro tu velikou lásku, kterou nám Otec daroval:

l. list Janův 3,1

Hleďte, jak velikou lásku nám Otec daroval: byli jsme nazváni dětmi Božími - a jsme jimi.

Tvá vůle a láska

Tato láska - agapé, Boží druh lásky - počítá s rozhodnutím tvé vůle.

Je to láska, která je uvnitř tvého ducha, jsi-li znovuzrozen. Ale ty sám musíš chtít ji uvést v činnost. Rozhodneš, aby se láska, která je ve tvém nitru, uvolnila.

Můžeme se rozhodnout milovat všechny lidi - i své nepřátele. Skoro každý dovede milovat ty, kdo milují jeho, ale Bible nám říká, abychom milovali své nepřátele.

> Jsme odhodláni k tomu, že budeme milovat všechny lidi, i ty, kteří jsou nám protivní. Milujeme jako miluje Bůh. K tomu patří i to, abychom dali své životy ve prospěch lidstva. Tím se nemíní přímo zemřít fyzicky. Spíše to znamená, že máme být ochotni vzdát se své vlastní vůle a způsobu, jakým jednáme, abychom měli čas modlit a přimlouvat se za všechny lidi.
>
> -Reidt

Bůh nás miloval, když jsme ještě byli hříšníky a poslal Krista, aby za nás zemřel. Máme milovat stejně. Dáváme své životy za lidstvo.

Tudy přichází utrpení. Tak my vstupujeme do jeho utrpení.

Netrpíš pro Krista, když máš zápal plic nebo chřipku nebo spalničky nebo rakovinu. To není jeho utrpení.

On neměl spalničky. On neměl zápal plic nebo malomocenství.

Vstupujeme do jeho utrpení za lidstvo.

Vyžaduje to oběť. Vyžaduje to, abychom dali své životy ve prospěch lidstva.

V tom, že se vzdáš své vlastní vůle a svého vlastního života, aby ses přimlouval za druhé, je utrpení i oběť.

Soucit

> Láska je základem vší křesťanské aktivity. Soucit je součástí božské lásky.
>
> -Reidt

Jak víme, že tomu tak je?

Protože Bůh tak miloval svět, že dal Ježíše. A Ježíš tak miloval nás, že za nás vydal sám sebe. Když sledujeme jeho službu zde na zemi, vždy znovu se setkáváme se soucitem.

Vzpomeňme si přitom - když si uvědomíme tuto nádhernou skutečnost - že Ježíš řekl: "Kdo vidí mne, vidí Otce" (Jan 14,9). Chceš-li vidět Boha, dívej se na Ježíše. Ježíš je Boží vůle v akci. Ježíš je Boží láska v akci. A během svého působení na zemi býval pohnut soucitem...

Matouš 9,36-38

36 Když viděl zástupy, bylo mu jich líto, protože byli vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře.

37 Tehdy řekl svým učedníkům: 'Žeň je velká, dělníků málo.

38 Proste proto Pána žně, ať vyšle dělníky na svou žeň!'

> Ježíš má s lidmi soucit a žádá nás, abychom se na soucitu podíleli tím, Že se budeme modlit, aby Pán žně poslal dělníky na pole.
>
> - Reidt

Ježíš byl pohnut soucitem a uzdravoval nemocné.

Matouš 14,14

Když vystoupil, uviděl velký zástup a bylo mu jich líto. I uzdravoval jejich nemocné.

Ježíšův soucit byl podnětem nasycení čtyř tisíců.

Matouš 15,32

Ježíš si zavolal své učedníky a řekl: 'Je mi líto zástupu, neboť již tři dni jsou se mnou a nemají co jíst. Poslat je domů hladové nechci, aby nezemdleli na cestě.'

Ze soucitu uzdravil Ježíš slepé.

Matouš 20,34

Ježíš, pohnut soucitem, dotkl se jejich očí, a hned prohlédli; a šli za ním.

Soucit vedl k uzdravení malomocného.

Marek 1,40-41

40 Přijde k němu malomocný a na kolenou ho prosí: 'Chceš-li, můžeš mě očistit.'

41 Ježíš se slitoval, vztáhl ruku, dotkl se ho a řekl: 'Chci, buď čist.'

Ze soucitu uzdravil Ježíš každého, kdo o uzdravení požádal (Mar 6,56; Luk 6,19; Mat 4,23-24). Ježíš učil své učedníky, aby se podíleli na jeho soucitu, a vyslal jich proto nejdříve dvanáct (Luk 9,1-6) a pak sedmdesát (Luk 10,1-19).

Dílo jeho soucitu má pokračovat i po jeho nanebevstoupení, protože uzdravení učinil jedním ze znaků věřícího (Mař 16,16-18).

Jeho soucit se projevoval také po nanebevstoupení (Sk 5,15-16; 19,11-12; 28,8-9).

Pokaždé, když byl Ježíš pohnut soucitem, byla zúčastněná osoba nebo osoby osvobozeny. Lidský soucit řekne: "Vím, jak ti je; je mi tě líto." Božský soucit řekne: "Cítím totéž co ty." A přinese osvobození.

Ježíš cítil s Marií a Martou, když uvnitř sténal a když plakal.

- Reidt

Jan 11,33.35 (s použitím Kral.)

33 Když Ježíš viděl, jak pláče a jak pláčou i Židé, kteří přišli s ní, zasténal v duchu a zarmoutil

35 Ježíšovi vstoupily do očí slzy.

Ježíšův soucit přinášel osvobození. Máme-li Ježíšův božský soucit, dojde k osvobození. Myslím však, že se příliš často snažíme poskytnout osvobození bez božského soucitu. Tady přicházejí na řadu modlitby a přímluvy.

Pláčeme-li s plačícími (Řím 12,15), přinese to osvobození.

Dr. John G. Lake je znám jako Boží služebník, který se řídil příkladem apoštolů. Vykonal v Jižní Africe krátce po přelomu století úžasnou práci.

V jeho sboru v Johannesburgu došlo k tolika uzdravením, že se pověst o nich dostala až k vedení národa. Několik vládních úředníků ho požádalo o pomoc pro ženu jednoho z členů vlády.

Když Lake přišel do jejich domu, ležela ta žena v posledním stadiu rakoviny. Přesvědčil se, že je křesťanka. Pak jí začal předkládat některá místa Písma, aby ji poučil o zázračném uzdravení a aby povzbudil její víru.

Rozhodla se, že své uzdravení svěří Bohu. Lékaři její případ vzdali a dávali jí jen prostředky na utišení bolesti. Ona se však rozhodla, že už žádné léky brát

nebude.

Řekla: "Jestli své uzdravení svěřím Bohu - a to chci - vydám se mu úplně na milost."

"Měla takové bolesti," vyprávěl Lake, "že já a jeden ze starších sboru jsme s ní zůstávali ve dne v noci a modlili se. Během našich modliteb se jí vždycky ulevilo."

Jednou ráno, když se předtím modlili celou noc, si Lake zašel domů, aby se vykoupal a oholil. Pak se vracel zpět.

"Byl jsem ještě celé dva bloky od jejich domu," vyprávěl Lake, "a slyšel jsem, jak křičí bolestí. Když jsem ten křik slyšel, jako bych nějak vstoupil do božského soucitu..."

To se stane při přímluvné modlitbě.

Lake vstoupil do utrpení Ježíšova. Začal se cítit tak, jak se cítí Ježíš. Neboť Ježíše se může dotýkat to, co cítíme my při svých slabostech (Žid 4,15).

Lake pokračoval: "Bez přemýšlení jsem se dal náhle do běhu a proběhl jsem kolem těch dvou bloků. Aniž bych věděl, co dělám, jsem vběhl do jejího pokoje, sedl si na okraj postele, uchopil její vyzáblé tělo do náruče jako by byla malé dítě a dal se do pláče. A zatímco jsem plakal, byla dokonale uzdravena."

Ježíšův soucit, Boží láska, nějak pronikla do jeho srdce, jeho ducha.

Jen jedinou cestou se oddaným věřícím podaří vstoupit do oné oblasti soucitu, a jinak to není možné - cestou společenství s Bohem.

Není možné, abys byl ve společenství s Bohem - nemůžeš setrvávat v přítomnosti velkého Boha vesmíru -aniž by přitom nepronikla jeho láska tvou bytostí a do tebe neproudil jeho soucit.

A až do této oblasti vstoupíš, budeš schopen jednat tak, jak řekl Ježíš:

> *Jan 14,12*
>
> *Amen, amen, pravím vám: Kdo věří ve mne, i on bude činit skutky, které já činím, a ještě větší, neboť já jdu k Otci.*

Skutky, které On činil, se zrodily z lásky a soucitu. Skutky, jež budou činit věřící, jsou výsledkem účasti na jeho službě lásky a soucitu.

Kapitola 11.

Poznat Boží lásku

"... poznat Kristovu lásku, která přesahuje každé poznání, a dát se prostoupit vší plností Boží."

Efezským 3,19

Aby ses mohl účinně přimlouvat, musíš poznat, jak velikou lásku má Bůh ke všemu lidstvu.

> Bůh posílá déšť na spravedlivé i nespravedlivé (Mat 5,45).
>
> Dává svítit svému slunci na zlé i dobré (Mat 5,45).
>
> Je dobrý k nevděčným i zlým (Luk 6,35).
>
> - Reidt

Protože je Boží láska v nás a byla vlita do našich srdcí, máme být laskaví tak, jako je laskavý sám Bůh - i vůči nevděčným a zlým.

Kdokoliv chce

Ježíš koupil dar spasení pro každého, kdo jej přijme (Ef 2,8; Zjev 22,17). Bůh přikazuje, aby všichni lidé na celém světě činili pokání (Sk 17,30). Jeho milosrdná ruka je vztažena vstříc celému lidstvu. V našich přímluvách za všechny lidi nejde ani tak o to, aby se Bůh nad nimi smiloval. To On skrze Ježíše už udělal. Naše přímluva má hlavně zlomit pouta, ve kterých drží lidi ďábel.

> Ďábel lidi oslepil (2.Kor 4,3-4). My máme zbavit hříšníka slepoty, aby byl schopen vidět Světlo. Půst, modlitba a přímluva jsou zbraněmi naší výzbroje, jíž boříme pevnosti nepřítele (2.Kor 10,4).
>
> - Reidt

Před léty jsem jednou odpoledne odpočíval mezi ranním a večerním shromážděním. Měl jsem otevřenou Bibli a ještě jednu knihu a připravoval jsem se. Ve svém duchu - ne rozumem - jsem porozuměl některým z těchto věcí tak, jako nikdy předtím. Následující verše jsem viděl úplně jinak než dosud:

2.Korintským 4,3-4

3 Je-li přesto naše evangelium zahaleno, je zahaleno těm, kteří spějí k záhubě.

4 Bůh toho světa oslepil jejich nevěřící mysl, aby jim nevzešlo světlo evangelia slávy Kristovy, slávy toho, který je obrazem Božím.

Tu jsem si uvědomil, kde jsme v modlitbách za ztracené chybovali.

Nechci se nikoho dotknout, ale modlit se -. "Bože, spas strýčka Jendu a tetičku Žofii", má asi tak stejný účinek jako točit oběma palci mlýnek a říkat při tom: "Třpyť se, třpyť se, hvězdičko." Bůh už pro jejich spasení udělal všechno, co bylo třeba.

Ale já to nevěděl. Až do toho odpoledne. Stejným způsobem jsem se i já modlil za své příbuzenstvo.

Onoho odpoledne jsem však slyšel, jak Pán promluvil k mému duchu: "Nikdo, kdo je plně při smyslech, nepojede po silnici stopadesátikilometrovou rychlostí kolem výstražného znamení s červeným světlem, na kterém stojí napsáno 'Nebezpečí! Stržený most!', aby se zřítil do věčnosti. Opilý nebo ten, kdo je pod vlivem narkotik, to ale udělá. Stejně tak to platí i duchovně. Nikdo, kdo je plně při smyslech, by se neřítil do věčnosti bez Boha. Ale bůh tohoto světa oslepil jejich mysl."

Pán mi připomněl tento verš: "Bůh tohoto světa oslepil jejich nevěřící mysl..." (2.Kor 4,4).

Cítil jsem, jak mě Duch Boží vyzývá: "Dělal jsi chybu. Nebral jsi věc za správný konec. Postil a modlil ses, abych já něco udělal - a já už jsem zatím udělal všechno, co bylo třeba. Krev už byla prolita. Evangelium už bylo dáno. Světlo už je tu. Nemůže svítit kvůli tomu, co způsobil ďábel. Tu moc nad nimi musíš zlomit ty."

Přímluva nezmění Boha - Bůh se nikdy nemění.

Modlitba nezmění Boha. Modlitba změní tebe a změní i jiné. Boha ne.

Poznal jsem, co musím udělat pro svého bratra Duba. Nějakých patnáct let jsem se postil a modlil, aby ho Bůh spasil, ale jestli to bylo k něčemu dobré, nebylo to vidět. Dub byl černou ovcí rodiny. Vyváděl věci - nač si jen kdo vzpomene. Věděl jsem, Že když to půjde u něho, půjde to u každého.

Vstal jsem, v jedné ruce Bibli, druhou jsem pozdvihl vzhůru a řekl jsem: "Ve jménu Pána Ježíše Krista lámu ďáblovu moc nad životem mého bratra Duba a vyhlašuji jeho osvobození. (To znamená, že jsem vyhlásil jeho o-svobození ze slepoty, ze satanova pouta). A vyhlašuji jeho plné spasení ve jménu Ježíše Krista."

Než uplynuly tři týdny, byl můj bratr znovuzrozen.

Tady nastupuje přímluva - musíme osvobodit hříšníka ze slepoty, aby byl schopen vidět světlo. Když se nám podaří, aby lidé viděli Boha takového, jaký skutečně je, začnou ho milovat.

Jsme jednotni s velkým Přímluvcem v jeho službě smíření.

Podívejme se znovu na ten verš, jak jej překládá tzv. Rozšířený překlad Bible:

> *2.Korintským 5,19*
>
> *Neboť v Kristu Bůh (osobně přítomen) usmířil svět se sebou a navrátil mu svou přízeň. Nepočítá lidem jejich provinění (smazal je) a nám uložil zvěstovat toto usmíření - navrácení své přízně.*

Koho usmířil se sebou? Svět! Čí provinění smazal? Provinění světa! To právě bude to nejhorší - lidé půjdou do pekla a až tam budou, poznají, že my jsme jim neřekli pravdu. Neřekli jsme jim, že bylo všechno smazáno.

Taková je Boží laskavost vůči nevděčným a zlým. A nám svěřil toto poselství, slovo smíření.

My jsme však kázali: "Jestli si nedáš pozor, Bůh tě potrestá. Jde po tobě."

Rodiče říkají svým dětem: "Nedělej to! Ježíš tě nebude mít rád, když to budeš dělat!"

To je lež. Nechce třeba, aby to dělaly, ale miluje je stejně.

Když dětem říkáme: "Bůh tě nebude mít rád, když to budeš dělat," docílíme tím jen, že vyrostou a budou slepí vůči světlu jeho lásky. Je pak velmi těžké takové učení z lidí dostat.

Bůh nám svěřil službu smíření.

Mysleli jsme, že musíme lidi ve svých kázáních usvědčovat. A tak jsme šli a pokaždé jsme jim to všechno pěkně omlátili o hlavu.

Ne! Duch Boží je sám usvědčí!

My máme službu usmíření. Když se nám podaří, aby lidé viděli Boha takového, jaký skutečně je, začnou ho milovat.

Kapitola 12.

Ztotožnění

Musíme se ztotožnit s tím, za koho se přimlouváme. Ježíš se ztotožnil s Marií a Martou, když Lazar zemřel. Obě sténaly a plakaly. I on uvnitř sténal a plakal. Šel k hrobu a vzkřísil Lazara z mrtvých. V Řím 12,15 je myšlenka přímluvy uvedena do popředí. "Radujte se s radujícími a plačte s plačícími." Opravdový věřící může vyjít z domu radosti....do domu smutku a plakat s plačícími.

> Pavel se ztotožnil se Židy, aby Židy získal. Pavel se ztotožnil s těmi bez zákona, jakoby sám byl bez zákona (i když nebyl bez zákona vůči Bohu, ale pod zákonem vůči Kristu), aby mohl získat ty, kdo byli bez zákona. Vůči slabým byl slabý, aby mohl slabé získat. Řekl, že se všem stal vším, aby mohl alespoň některé získat (l.Kor 9,19-22).
>
> - Reidt

Ztotožnění, o němž je řeč, znamená ztotožnění s osobou, o níž nám jde, ztotožnění, jež přináší osvobození.

Ježíš Kristus, velký Přímluvce, je naším příkladem, Ztotožnil se s člověkem, když se snížil a vzal na sebe podobu poddaného služebníka, On, jenž vždy existoval jako Bůh "...vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži" (Filip 2,7-8).

Ježíš Kristus se ztotožnil s padlým člověkem, aby nám přinesl osvobození.

Protože jsme s ním jedno, ztotožňujeme se v přímluvě se ztracenými.

Kapitola 13.

Přímluva za ztracené

"Kdo slyšel kdy něco takového? Kdo co takového spatřil? Což se zrodí země v jediném dni? Nebo pronárod snad bývá zplozen jedním rázem? Sotva Sión začal pracovat k porodu, už porodil své děti."

Izajáš 66,8 (s použitím Kral.)

Je mnoho těch, kdo se při čtení tohoto verše domnívají, že se vztahuje jen na znovuzrození Izraele jako národa.

Většina starozákonních proroctví se však dá uplatnit dvojím způsobem - přirozeným a duchovním. Izajáš prorokuje přirozené znovuzrození Izraele. Duchovně pak, že bude Sión pracovat k porodu a porodí své děti.

Kdo je Sión?

Podle Nového zákona nepřišel věřící Nové smlouvy k hoře Sinaj, kde dostal Mojžíš deset přikázání podle Smlouvy staré, ale přišel k hoře Siónu. Církev je nazvána horou Siónem.

Židům 12,18-24

18 Nestanuli jste jako Izrael před hmatatelnou horou: před 'hořícím ohněm, temnotou, mrákotou, bouří,

19 zvukem polnice a před hlasem Božích slov,' při němž posluchači prosili, aby toho byli ušetřeni.

20 Nemohli totiž snést slova výstrahy: 'Dotkne-li se i jen zvíře té hory, bude ukamenováno.'

21 Pohled na to, co viděli, byl tak hrozný, že Mojžíš řekl: 'Třesu se hrůzou a děsem.[1]

22 Vy stojíte před horou Siónem a městem Boha

živého, nebeským Jeruzalémem, před nesčetným zástupem andělů

23 a slavnostním shromážděním církve prvorozených, jejichž jména jsou zapsána v nebi, a před Bohem, soudcem všech, a před duchy spravedlivých, kteří již dosáhli cíle,

24 a před Ježíšem, prostředníkem nové smlouvy, a před jeho krví, která nás očišťuje, neboť volá naléhavěji než krev Ábelova.

Všimněme si, že se zde slavnostní shromáždění církve prvorozených nazývá "horou Siónem". A v Iz 66,8 jsme četli, že "sotva Sión začal pracovat k porodu, už porodil své děti."

Galatským 4,19 (Petrů)

Znovu vás bolestně rodím, až by ve vás nabyl podoby Kristus.

Pavel píše sborům v Galácii (Gal 1,2). Říká jim, že za jejich spasení na začátku trpěl porodní bolesti (teď je rodí v bolestech "znovu").

Mluvíme o obrácení. Bůh se o obrácení nezmiňuje - chce znovuzrození. Musíte se znovu narodit!

Nemůžete mít znovuzrození bez porodních bolestí. Obraz se týká ženy, která bude mít dítě.

(Nemyslím tím, že je třeba, aby někdo "Šel ve shromáždění dopředu a měl porodní bolesti, aby mohl být nově narozen. Dítě nerodí samo sebe. Pro skutečné zrození z království temnot do království světla však někdo někde trpěl při přímluvě porodními bolestmi.)

> Pavel pracoval k porodu. Byla to duchovní činnost. Je to intensivní utrpení uvnitř člověka, které se dá přirovnat k bolestem při tělesném porodu. Patří k němu také přímluva. Měl jsem přítele - teď už je u Pána -a ten pracoval k porodu při modlitbách a přímluvě, až se zdálo, že mu opravdu pukne srdce. Na vnějšího člověka tak doléhá bezesporu velká tíha.
>
> - Reidt

Zažil jsem to nesčetněkrát. Mohl bych uvést mnoho příkladů. Ten následující je však jedním z nejvýstižnějších.

Stalo se to večer prvního pátku v prosinci 1953 ve Phoenixu v Arizoně, kde jsem vedl shromáždění.

Během dní, kdy se shromáždění konala, jsem bydlil u jedné rodiny z toho sboru. Po večerním shromáždění onoho pátku pozval náš hostitel své tři provdané dcery i s jejich manželi na návštěvu a malé pohoštění.

My muži jsme seděli a hovořili v obývacím pokoji. Ženy byly v kuchyni a připravovaly jídlo.

Náhle jsem měl intenzívní pocit, že se musím modlit. Abys mi dobře rozuměl - ne, že by mě někdo k tomu nutil, ale bylo tu břímě modlitby. Prostě jako by na mě pokyn k modlitbě padl.

Věděl jsem, že lidé, u kterých jsem byl, pochopí, oč jde. (Kdyby ne, byl bych se omluvil a odešel sám do své ložnice, abych se mohl modlit.) A tak jsem řekl

našemu hostiteli: "Musím se modlit, hned teď."

Bratr F. zavolal do kuchyně na ženy: "Nechtě všeho. Bratr Hagin se musí modlit. Pojďte, přidáme se k němu."

Klekl jsem si vedle křesla v obývacím pokoji a ve chvíli, kdy se má kolena dotkla podlahy, jsem byl v Duchu. Hlasitě jsem sténal a modlil se v jazycích.

Bylo to, jako bych měl porodit dítě - tak silné byly bolesti hluboko ve mně. Práci k porodu provázejí bolesti a sténání.

Věděl jsem, že se přimlouvám. Přímluvce zaujímá místo někoho jiného. Když přijde duch přímluvy za ztracené, budeš mít uvnitř pocit, jako bys sám byl ztracen. Víš, že nejsi. Jsi dítě Boží. Ale bereš na sebe stav, v němž se nachází někdo jiný. Ten člověk je ztracen. A tak i ty máš pocit, jako bys byl ztracen.

Už se mi mnohokrát stalo, že za mnou někdo přišel a řekl: "Bratře Hagine, vím, že jsem spasen a naplněn Duchem svatým, ale někdy, ve shromáždění, když Bůh začíná jednat, mám uvnitř pocit, jako bych byl ztracen. Když potom vyzývají dopředu k oltáři, zdá se mi, že bych měl jít také. Nevím teď, jestli je to mezi mnou a Bohem v pořádku."

"To je přímluva," vysvětluji. "Duch Boží hledá, na koho by mohl přenést tíhu z nějaké ztracené duše. Procházel tehdy shromážděním a hledal, koho by mohl použít.

Až se to zase stane a nebudeš se toho moci zbavit, zvedni se, a když nebude bohoslužba ještě u konce, jdi někam, kde by ses mohl modlit. Jinak zůstaň sedět na místě a sténej uvnitř, až člověk, za kterého se přimlouváš, uposlechne Božího volání."

Mnohému z této oblasti s musíme znovu učit. Umění přímluvy se z našich sborů vytratilo. Nikdy nebudeme mít mezi sebou proud Ducha svatého v jeho plnosti, dokud nebudeme schopni takovéto přímluvy.

Onoho pátku ve Phoenixu jsem se modlil a sténal asi hodinu. Věděl jsem, že se přimlouvám za někoho, kdo je ztracen. A věděl jsem, že musím pokračovat, dokud nedostanu nějaké znamení vítězství.

(Znamení vítězství - to je onen pocit, když tíha zmizí a je ti lehko, nádherně a cítíš milost. Nebo když začneš v jazycích zpívat. Nebo když se místo sténání začneš smát. Jinými slovy - dostal jsi to, zač ses modlil.)

Někdy mi Pán ukáže, za co nebo za koho jsem se modlil. Stalo se to i onoho pátku. Dal mi vidění.

Viděl jsem kostel naplněný lidmi, v němž jsem vedl shromáždění.

Viděl jsem sám sebe, jak kážu na pódiu.

Slyšel jsem i slova svého kázání - nikdy jsem je dosud nekázal. Slyšel jsem, jak shrnuji své kázání do čtyř bodů. (Pro bohoslužbu následující neděli večer jsem

tak dostal nové kázání.)

Viděl jsem, jak končím kázání, pak se nakláním dopředu a ukazuji na muže, který seděl v druhé řadě.

Slyšel jsem se, jak mu při tom říkám: "Příteli, Bůh mi ukázal, že je vám přes 70 a že vás učili, že peklo není. Řekl mi také, abych vám vyřídil, že už jednou nohou v pekle jste a druhá tam právě začíná klouzat."

Viděl jsem, jak se ten muž zvedá z lavice, přichází dopředu, pokleká a je spasen.

Věděl jsem tedy, že jsem se přimlouval za něho. Za něho byla ta práce k porodu při modlitbě.

Lidé, kteří byli se mnou v místnosti, poznali, že jsem něco viděl. Zeptali se mě a já jim to řekl. Popsal jsem

jim muže, kterého jsem viděl. Popsal jsem jim, jak byl oblečen.

V neděli večer se pak všechno stalo tak, jak jsem to viděl v pátek.

Lidé, kteří se se mnou v pátek modlili, mi potom řekli: "Bratře Hagine, viděli jsme toho člověka ještě dřív, než jsi přišel do místnosti. Seděl tam, kde jsi řekl, že bude. Byl oblečen tak, jak jsi řekl. Nikdy jsme ho před tím neviděli." Nikdo v tom sboru ho předtím neviděl. Nikdo tedy nemohl vědět, že je třeba se za něho modlit. Ale Duch svatý to věděl.

Onen muž byl spasen spolu s ostatními, kteří přišli dopředu. Po shromáždění přišel, aby obejmul pastora i mě.

Řekl pastorovi: "Tady kazatel řekl, že je mi přes 70 let. Je mi 72. Dnes je to poprvé, co jsem byl v nějakém kostele. Kazatel řekl, že mě učili, že není peklo. Moji rodiče byli universalisté. Učili mě, že peklo není.

Tady kazatel řekl, že Bůh chtěl, aby mi řekl, že jsem jednou nohou v pekle a druhou tam začínám klouzat. Vím přesně, co tím chtěl říci. Je to jeden z důvodů, proč jsem přišel do Phoenixu. Jsem ze severu, kde je zima. Měl jsem těžký srdeční záchvat a doktor si myslí, že mi pomůže, když budu žít tady."

Někdo řekne: "Byl spasen v neděli večer." Ale ve skutečnosti se to stalo už v pátek večer, když jsem pracoval k porodu.

Víš, proč teď nejsou ve sborech žádná nová narození? (Ano, v některých je řada obrácení, ale málo nových narození.) Je to proto, že není žádná práce k porodu - žádné sténání.

A když někdo k porodu pracovat a sténat začne, jsou ostatní hned připraveni mu v tom zabránit.

Před léty jsem sloužil ve Sboru plného evangelia, kde se k nedělním ranním bohoslužbám scházelo několik set lidí. A v neděli večer bylo skoro plno.

Měli tam milou stařenku, babičku Greerovou, které bylo v té době už přes 80.

Byla letniční od začátku století. Někdy roku 1906 byla pokřtěna v Duchu svatém. Ta věděla, co to znamená pracovat k porodu a čekat na Boha. (Ti staří to věděli.) Modlívala se u oltáře, sténala

a modlila se v jazycích - pravděpodobně nesla sama břímě celého sboru.

O tři roky později jsem do toho sboru přišel znovu. Místo plného kostela tam v neděli dopoledne měli asi 80 nebo 90 lidí. A večer tak 35 až 50.

"Co se stalo?" zeptal jsem se.

Jeden z členů sboru řekl: "Pamatuješ si na babičku Greerovu?"

"Ano."

"Klečela jednou u oltáře a modlila se jako vždycky a nový pastor k ní šel a řekl: 'My tady nic takového mít nebudeme.'"

Zastavil to. Už neměli žádné nově narozené, protože nikdo nepracoval k porodu. Jen když Sión pracuje k porodu, rodí své děti.

Kapitola 14.

... až by ve vás nabyl podoby Kristus

"Moje děti, znovu vás bolestně rodím, až by ve vás nabyl podoby Kristus."

Galatským 4,19 (Petrů)

Pavel pracoval k porodu - sténal a modlil se v jazycích - za lidi a oni se znovu narodili. (Jde tu o obraz ženy, která v bolestech a se sténáním pracuje k porodu).

Nyní Pavel říká, že je znovu v bolestech rodí, dokud v nich nenabyde podoby Kristus.

Pracoval pro ně k porodu, dokud byli hříšníky, aby byli narozeni do království Božího - teď pro ně pracuje, když jsou křesťané, aby dospěli, dozráli a nezůstávali pořád křesťanskými nemluvňaty.

Mezi duchovním a tělesným růstem je podoba. Nikdo se nenarodí jako dospělý člověk. Rodí se jako novorozeně. A potom roste. Nikdo se nenarodí jako dospělý křesťan. Narodí se jako křesťanské novorozeně. A potom má růst - duchovně.

Bible říká: "Jako novorozené děti mějte touhu jen po nefalšovaném duchovním mléku, abyste jím rostli" (l.Petr 2,2).

Sbory v Galácii měly sklon vrátit se zpět pod moc zákona, místo aby dál žily z milosti. Pavlovi to dělalo starosti. A tak se za ně přimlouval, modlil a znovu pracoval jako k porodu, aby rostly a dospívaly.

Epafras dělal totéž pro křesťany koloské, laodicejské a hierapolské.

Koloským 4,12-13

12 Pozdravuje vás Epafras, váš krajan, služebník Ježíše Krista, který o vás stále zápasí modlitbami, abyste stáli pevně a věrně plnili Boží vůli.

13 Mohu dosvědčit, že pro vás i pro Laodicejské a Hieralopolské vynakládá mnoho námahy.

Novozákonní výkladový slovník (W.E. Vine) uvádí pro slovo "panos", které je ve 12. verši přeloženo jako "zápasí", výrazy námaha, dřina, následky těžké práce, nesnáze, utrpení, bolest. (Toto slovo se vyskytuje i ve Zjevení 16,11 a 21,4 a je přeloženo jako "bolest".)

W.E. Vine také uvádí, že tam, kde je ve 13. verši slovo "námaha", je v mnoha význačných rukopisech v originále slovo "panoš".

A tak se dá 12. verš přeložit takto (podle Centenary Translation of the New Testament): "Pozdravuje vás Epafras, jeden z vás, otrok Kristův, který za vás prožívá nesmírná utrpení na modlitbách, abyste stáli pevně, vyspělí a v plné jistotě pokud jde o vůli Boží."

Vzpomínám si na jednu mladou ženu, která prožila nádherné setkání s Bohem, když přišla dopředu při jednom evangelizačním shromáždění, které jsem vedl. Byla překrásným způsobem spasena a pokřtěna v Duchu svatém. Její tvář přímo zářila!

Ani ne za rok potom jsem byl znovu v tom městě a ptal jsem se na ni, protože jsem si pamatoval na její neobvyklý zázračný zážitek s Bohem.

"Ach ta," Tekli mi podmračeně, "ta odpadla."

"To mě tedy mrzí," řekl jsem.

"Nás taky."

A v tom ke mně uvnitř úplně jasně promluvil Duch Boží: "Ano a sbor to zavinil. Sbor nese odpovědnost." Dlouho jsem to nechápal. Jak by mohl nést sbor odpovědnost za něčí odpadnutí?

Potom jsem však dostal odpověď v listu Galatským 4,19: "Znovu vás bolestně rodím, až by ve vás nabyl podoby Kristus."

Sbor byl svědkem jejího spasení a křtu v Duchu svatém. Potom řekli: "Tak, už je to s ní v pořádku."

A zatím byla pouhé novorozeně. Měli se za ni dál přimlouvat a nést ji na modlitbách. Neudělali to a až přijde den soudu, bude sbor nést před Bohem odpovědnost. Bůh bude všechny sbory volat k odpovědnosti za děti narozené u jejich oltářů.

"Co jste s nimi udělali?", bude znít otázka. "Vyučovali jste je? Stáli jste za nimi vytrvale v modlitbách? Nebo jste na ně při první chybě ukázali prstem a řekli: "Ty odpadlíku, dej si hned do pořádku své věci s Bohem nebo sem už nechoď. Jedno nebo druhé!'"

Pokud jsou lidé duchovními novorozeňaty, musí je někdo nosit. Někdo je musí krmit. Někdo o ně musí pečovat.

A tu je právě jedna z oblastí pro službu přímluvnými modlitbami. Někdo se musí přimlouvat - stát na místě toho druhého.

Přímluvci je musí podpírat, dokud se učí chodit.

Když se mé děti nebo moji vnuci učili chodit a upadli, nevyplácel jsem je. S láskou jsem je zvedl a řekl: "Jen se nic neboj, vždyť ty se to naučíš."

Při modlitbách za křesťany není tak intenzívní zápas mnohdy ani nutný, protože nejsou spoutáni tak, jak asi byl sbor Galatských.

Učme se naslouchat Božímu Duchu a modleme se tak, jak On nás vede.

Kapitola 15.

Co znamená "modlit se v Duchu "?

Modlit se přímluvné modlitby lze dvojím způsobem.

1. Tak, že jim rozumím (ve svém vlastním jazyku).
2. V Duchu (jinými jazyky).

Protože modlitba v Duchu je tak důležitá, vkládám tuto kapitolu, která pokrývá širší oblast než jen přímluvu.

Co je modlitba v Duchu?

Efezským 6,18 (Sýkora)

Modlete se v Duchu všelikou modlitbou a prosbou každého času a k tomu konci bděte ve vší vytrvalosti a přímluvě" za všechny věřící.

Co znamenají v tomto verši slova "modlete se v Duchu"?

Setkal jsem se s touto otázkou před mnoha lety jako baptistický pastor. Jaksi jsem v nitru věděl, že ať to znamená cokoliv, já to nedělám.

Chtěl jsem to vědět. Ptal jsem se různých lidí. Víš, co většina z nich myslela, že modlitby v Duchu jsou?

Mysleli, že to znamená prostě se modlit s větším úsilím, Živostí a rozhodností.

Mátlo mě také, co napsal věřícím Juda:

List Judův 20

Ale vy, milovaní, budujte svůj život na přesvaté víře, modlete se v Duchu svatém...

Ptal jsem se sám sebe: "Co to znamená, modlit se v Duchu svatém"?

Ať už to bylo cokoliv, cítil jsem, že to nedělám.

Rozum mi sice říkal, že se "modlím v Duchu svatém".

Ale srdce mi říkalo: "Nemodlíš."

A tak jsem se rozhodl, že musím zjistit, co ta slova znamenají.

Měl jsem před sebou verš z listu Efezským, kde Pavel píše o "modlitbě v Duchu". Říká něco o modlitbě v Duchu ještě někde jinde? Jestliže ano, pak má všude na mysli totéž.

A tak jsem vyhledal odkazy k tomuto verši v ostatních Pavlových listech. Dostal

jsem se tak ke 14. kapitole 1. listu Korintským.

Předtím jsem se příliš často k této kapitole nedostal. Na první neděli v každém čtvrtletí jsem kázal na text z 11. kapitoly, vždy před večeří Páně. Pak jsem 12. kapitolu přeskočil a kázal o lásce podle kapitoly 13. Kapitolu 14 jsem vynechal a kázal jsem o zmrtvýchvstání podle kapitoly 15.

Z dvanácté a čtrnácté kapitoly jsem měl skoro strach.

Ale bylo mi jasné, že jestli se mám dozvědět něco o modlitbách v Duchu, musím se obrátit tam, protože právě tam o nich Pavel mluví.

Stojí tam psáno, že...

1.Korintským 14,2 (upraveno podle KJV) Vždyť kdo mluví v neznámém jazyku, nemluví k lidem, nýbrž k Bohu, a nikdo mu nerozumí. V Duchu mluví, ale to, co říká, zůstává tajemstvím.

V Duchu! V Duchu mluví, ale to, co říká, zůstává tajemstvím. Tady to je!

Když tedy ve 14. kapitole 1. listu Korintským mluvit jazyky znamená modlit se v Duchu, pak když Pavel psal o modlitbách v Duchu v listu Efezským (6,18), měl na mysli jedno a totéž.

A ještě něčeho si všimni:

l.Korintským 14,14-15 (Sýkora)

14 Nebot modlím-li se jazykem (cizím), duch můj se modlí, můj rozum však jest bez užitku.

15 Co z toho? Budu se modliti duchem, budu však modliti se i rozumem; budu zpívati duchem, budu však zpívati též rozumem.

Přečtěme si ještě jednou tyto dva verše, jak jsou přeloženy v tzv. Rozšířeném překladu Bible:

l.Korintským 14, 14-15

14 Protože když se modlím v (neznámém) jazyce, modlí se můj duch (veden Duchem svatým uvnitř mě), ale má mysl se toho neúčastní - nenese žádné ovoce a nikomu nepomáhá.

15 Co tedy mám dělat? Budu se modlit svým duchem - Duchem svatým který je ve mně; ale budu se modlit také srozumitelně - svou myslí a s pochopením; budu zpívat svým duchem - Duchem svatým, který je ve mne; ale budu zpívat (srozumitelně) i svou myslí a s pochopením.

Pavel říká: "Budu se modlit svým duchem... Budu se modlit srozumitelně." Říká, že to bude dělat on sám.

Jestli pro nás dnes už modlení v jazycích není, pak se dnes už také nikdo nemůže modlit v Duchu.

Jsme přesto duchovní bytosti. Máme potřebu, aby naše modlitby vycházely z našeho ducha a nejen z naší hlavy.

Pavel tu mluví o dvou druzích modliteb:

1. o modlitbách myslí a
2. o duchovních modlitbách.

Modlitby myslí jsou "s pochopením", rozumem. Křesťané jako celek se příliš dlouho pokoušeli vystačit jen s jedním druhem modliteb - s modlitbami myslí.

Ale jen s modlitbami myslí nemůžeme mít úspěch. Proč ne? Boží slovo dává odpověď v listě Římanům 8,26. Jsou chvíle, kdy nevíme, jak se máme modlit. Bylo by nemožné, abychom v takové situaci vystačili jen s modlitbami myslí. Tu musí nastoupit duchovní modlitby.

Duchovní modlitby jsou modlitby, které vycházejí z tvého ducha zvučně, buď v neznámém jazyku, nebo někdy jako sténání - obojí vychází z tvých rtů.

> *Římanům 8,26*
>
> *Tak také Duch přichází na pomoc naší slabosti. Vždyť ani nevíme, jak a za co se modlit, ale sám Duch se za nás přimlouvá nevyslovitelným lkaním.*

Nemusíme vždycky rozumět všem okolnostem souvisejícím se záležitostí, za kterou se modlíme. Ale Duch svatý rozumí. Když mu dovolíme, aby se skrze nás modlil, aby nám pomohl v modlitebním životě, dočkáme se překvapujících odpovědí na své modlitby.

Každý Duchem naplněný věřící smí očekávat, že mu Duch svatý pomůže s přímluvami v duchu, jinými jazyky. A to je právě předmětem našeho zájmu. Chci však ukázat ještě další význam použití modliteb v jazycích a dobrodiní, které z nich plyne.

Modlitby v Duchu - velebení Boha

> *Skutky apoštolské 10,46*
>
> *Vždyť je slyšeli mluvit jazyky a velebit Boha...*

Modlení v Duchu, v jazycích, je jedním ze způsobů, jak můžeme velebit Boha.

Po mnoho let jsem se jako kazatel modlil - a bylo mi při tom nádherně.

Chodíval jsem do stodoly, vylezl na seník a modlil jsem se - a prožíval jsem přitom krásné chvíle.

Ale i když pro mě byly tyto chvíle požehnáním, odcházel jsem odtud zklamán.

Snažil jsem se povědět Bohu, jak ho mám rád. Používal jsem všech slov, která jsem jen znal, abych mu pověděl, jak je úžasný. A přesto, i když jsem to všechno vypověděl, měl jsem v duchu pocit, že jsem neřekl, co jsem říci chtěl.

Můj duch se cítil jakoby ošizen. I když si to můj rozum neuvědomoval, můj duch se také toužil modlit - ale jinou modlitbou, než modlitbou mysli.

Jedna z věcí, kterých si cením na naplnění Duchem svatým, je modlení v jazycích. Od onoho dne v roce 1937, kdy jsem byl Duchem svatým naplněn poprvé, až dodnes, jsem denně oslavoval Boha a dorozumíval se s ním při modlitbách a zpěvu v jazycích. A nikdy jsem neodcházel s místa modlitby s pocitem, že jsem neřekl, co jsem chtěl, protože můj duch - veden Duchem svatým, který ve mně přebývá - dostal možnost vyslovit, co chtěl říci.

Jestliže to zatím neděláš, zvu tě, abys s tím ještě dnes začal a mluvil s Bohem nadpřirozeným zůsobem. Bůh pro tebe chce udělat o tolik víc. Chce se s tebou lépe dorozumět. Poznej tedy radost společenství s Pánem v Duchu.

Modlitby v Duchu k vlastnímu užitku

List Judův 20

Ale vy, milovaní, budujte svůj život na přesvaté víře, modlete se v Duchu svatém...

1.Korintským 14,4

Kdo mluví jazyky, mluví k svému užitku...

V určité fázi svého modlitebního života se nemodlíme jazyky za nikoho druhého; nejde o přímluvu za jiné. Jedná se čistě o způsob osobního duchovního růstu. Modlitba v jazycích pomáhá duchovně nám. Sami z ní máme užitek a rosteme jí. Všichni potřebujeme takovou modlitbu. Jiným nemůžeme pomoci; nemůžeme jim pomoci v růstu, dokud sami nerosteme.

Věnuj čas vlastnímu růstu tím, že se budeš hodně modlit v Duchu svatém - v jazycích.

Duchovní věci se podobají přirozeným věcem. Ježíš používal přirozených věcí k objasnění věcí duchovních.

V přirozeném světě se nikdo nestane odborníkem a v žádné oblasti nenabude zručnosti bez cvičení. V hokeji, košíkové nebo tenisu musí i dobří hráči věnovat mnoho času tréninku. A kolik hodin denně věnují dobří hudebníci svým nástrojům!

Podobně ani duchovní věci na nás nepadají jako zralé hrušky se stromu. Nemůžeme se stát experty v duchovních věcech, aniž bychom jim věnovali čas.

Modlení v Duchu ti pomůže k nabytí zvláštní vnímavosti vůči duchovním věcem.

Modlitby v Duchu k odpočinutí

Izajáš 28,11-12

11 Proto nesrozumitelnou Tečí a cizím jazykem promluví k tomuto lidu ten,

12 který mu říkal: 'Zde je místo odpočinutí, nechtě odpočinout znaveného, zde je místo míru!'

Modlitby v Duchu a mluvení v jazycích jsou odpočinutím.

Mluvení v jazycích je zážitek, který nám pomáhá - vždy znovu a znovu - v oslavě Boha. Je to plynoucí proud, který by neměl nikdy vyschnout. Obohatí tvůj život duchovně. Umožní ti pomáhat jiným a spolupracovat se samotným Bohem při uskutečňování jeho díla na zemi prostřednictvím přímluvné modlitby.

Kapitola 16.

Tichá přímluva

Naše děti, Ken a Pat, dostaly na jeden rok kursy učiva dálkové školy a tak mohla celá rodina cestovat se mnou. Měli jsme 12 metrů dlouhý a 2,5 metrů široký obývací přívěs, který jsme táhli menším nákladním autem.

Zrovna jsme byli v Kalifornii na sérii shromáždění, když jsem se náhle v noci probudil. Vstal jsem a zkusil dveře přívěsu, protože jsem myslel, že se třeba někdo dostal dovnitř. Ty byly zamčené.

Šel jsem k Pat. Klidně spala. Ken rovněž. Vrátil jsem se do naší ložnice a i má žena klidně spala.

Znovu jsem si tedy lehl a začal se modlit v jazycích. Nemodlil jsem se nahlas, ale slova jsem vyslovoval.

Bible píše o tom, že nemáme rušit druhé při bohoslužbě. "Pokud jde o mluvení jazyky, ať promluví dva nebo tři, jeden po druhém a někdo ať vykládá. Kdyby neměli vykladače, ať ve shromáždění mlčí, každý ať mluví jen pro sebe a před Bohem" (l.Kor 14,27-28).

Jinými slovy - ať nemluví nahlas, ať mluví sám k sobě a k Bohu. Můžeš zůstat sedět a mluvit pro sebe a k Bohu tak, abys nikoho nerušil. Můžeš buďto šeptat nebo se modlit ve svém nitru.

Oné noci mě slyšet bylo, ale byl to jen šepot.

Zaposlouchal jsem se do vlastního nitra. A v duchu jsem poznal - v mém duchu přebývá Duch svatý, proto má můj duch schopnost poznání - že někdo z mé rodiny je na tom špatně.

Zeptal jsem se: "Kdo je to, Pane? Co se děje?"

A pak, z vnitřního vnuknutí - nebyl to hlas, ale vnitřní vnuknutí, které by měl mít každý křesťan, protože

všichni, kdo jsou vedeni Duchem Božím, jsou Božími dětmi a jeho Duch svědčí našemu duchu - jsem pochopil, že tělesný život některého člena naší rodiny je v nebezpečí.

Řekl jsem: "Pane, nevím, kdo to je. Nevím zač bych se měl modlit. Věřím ale, že mi Duch svatý pomůže při přímluvě."

A ležel jsem a modlil se skoro hodinu v jazycích.

Pak jsem pocítil znamení vítězství. Věděl jsem, že ať jsem se modlil za

kohokoliv nebo za cokoliv, modlitba byla vyslyšena. Tiše jsem se smál a zpíval v jazycích a pak jsem znovu usnul.

Nestává se to mi Často, ale než jsem se příštího rána probudil, měl jsem sen.

(Bůh k člověku někdy ve snu promluví. Ale aby nedošlo k nedorozumění, řeknu následující: Pokaždé, když jsem měl sen, ve kterém ke mně Bůh promluvil, jsem ve chvíli, kdy jsem se probudil, přesně věděl, co mi řekl. Jestli si myslíš, že k tobě ve snu Bůh promluvil a pak musíš objet celou zemi, abys našel někoho, kdo by ti sen vyložil, zapomeň na to. Nebyl to Bůh. Bůh je inteligentní bytost. Ty sám jsi inteligentní bytost. Zapomeň na to, protože to by znamenalo, že není schopen říci ti něco, co ti říci chce. Jsou lidé, kteří myslí, že v každém sebemenším snu jim chce Bůh něco říci. A jsou pořád celí pryč z toho, jak se snaží zjistit, co to vlastně bylo.)

V tomto snu jsem věděl, Že jsem v Shreveportu v Louisianě. Stál jsem před hotelem. Viděl jsem i štít se jménem hotelu.

Náhle jsem byl uvnitř hotelu. Byl tam můj mladší bratr. (Odpadl od víry, nežil teď pro Boha, i když byl kdysi spasen a dokonce naplněn Duchem.) Viděl jsem, jak se mu někdy po půlnoci udělalo špatně. Telefonoval vrátnému hotelu a řekl mu, že je nemocen. Pak ztratil vědomí. Viděl jsem, jak přijíždí sanitka s červenými světly, aby ho převezla do nemocnice.

Obraz se změnil. Stál jsem u zdi na chodbě nemocnice. Naproti byly dveře. Byly zavřeny, ale věděl jsem, že bratr je tam uvnitř a že tam s ním je lékař.

Lékař vyšel ven a zavřel za sebou dveře. Nedíval se na mě, ale přistoupil ke mě a řekl: "Je mrtev."

Ve snu jsem řekl: "Ne, není."

Tu se na mě lékař podíval a řekl: "Vím to. Už jsem viděl mnoho mrtvých. Je mrtev." Opakoval jsem: "Ne, není." "Jak to víte?"

Odpověděl jsem: "Pán Ježíš mi to řekl." "Aha," řekl, "vy jste jeden z těch bláznů. Ukážu vám ho."

Obrátil se a otevřel dveře. Sel jsem za ním dovnitř. Na stole leželo tělo přikryté prostěradlem.

Lékař stáhl prostěradlo a řekl: "Jen se podívejte." Dívali jsme se. A bratr zamrkal očima. Lékař se podíval pozorněji, bratr dýchal.

Lékař se na mě podíval a řekl: "Musel jste vědět něco, co já nevěděl."

Odpověděl jsem: "To jsem opravdu věděl." Probudil jsem se a věděl jsem, že to je věc, za kterou jsem se přimlouval.

To se stalo v květnu. Kázali jsme v Kalifornii až do srpna. Koncem srpna jsme se po patnáctiměsíčním cestování vrátili domů do Texasu.

Nebyli jsme doma ještě ani čtvrt hodiny - Keň a já jsme ještě odstavovali obytný přívěs vzadu do dvora - když bratr zahýbal k nám na příjezdovou cestu.

Řekl mi: "Skoro jsem umřel, zatímco jste byli pryč." "Já vím, bylo to v květnu, vid?" "Ano."

"Byl jsi v Shreveportu v hotelu. V noci se ti udělalo zle. Zavolal jsi telefonistku a pak jsi omdlel. Zavezli tě do nemocnice. Byl jsi v bezvědomí. Doktor ti potom řekl, že si chvíli mysleli, že jsi zemřel. Bylo to tak?" "Ano," odpověděl, "kdo ti to řekl? Maminka?" "Ne, ještě jsem ji neviděl. Nikoho jsem ještě neviděl. Přijeli jsme teprve před dvaceti minutami." "Jak to tedy víš?", zeptal se. Vyprávěl jsem mu svůj zážitek. "Přesně tak to bylo," řekl.

Díky Bohu za modlitby v jazycích! Jsou důležité a patří nám. Mají význam pro náš duchovní i tělesný život. Mají význam pro přímluvy za jiné a pro Boží dílo na zerni. A nejsou určeny jen pro kazatele.

Mnozí lidé si myslí, že když se někdy musí modlit v jazycích jen potichu, není to tak výrazné nebo dobré, tak mocné nebo tak účinné, jak by mělo být. Ale je.

Modlím se v jazycích, když jsem v letadle. Modlím se velmi tiše, ale velice mi to prospívá. Prospívá to mému duchu. Obvykle tu nejde o přímluvy za někoho, jen chválím Boha a roštu tak duchovně. A i když jsou to modlitby tiché, jsou účinné.

Podobně byla účinná i má přímluvná modlitba za bratra tehdy v Kalifornii, když jsem se v noci modlil na lůžku tak tiše jak jen možno, abych nerušil svou ženu, která ležela vedle.

Jindy jsme sloužili v Oregonu. V noci jsem se probudil. Zdálo se mi, že jsem slyšel bouchnout dveře. Tentokrát jsem byl sám se ženou v malém přívěsu. Vstal jsem a zkontroloval dveře. Byly zamčené.

Znovu jsem si lehl a v duchu jsem zkoumal, co se děje. Věděl jsem, že je třeba, abych se modlil, ale neměl jsem ani ponětí, za koho nebo za co by to mělo být.

Řekl jsem: "Pane, nevím, co to je. Ale ať je to cokoliv, někdo potřebuje pomoci. Řekl jsi v listě Římanům 8,26, že nám tvůj Duch pomůže. Pomoz mi tedy, prosím, abych se mohl přimlouvat."

Ležel jsem a modlil se velmi tiše skoro dvě hodiny. Žena spala vedle mě. Pak jsem se začal smát a zpíval jsem v jazycích. Měl jsem znamení vítězství. Věděl jsem, že ať už šlo o cokoliv, zvítězil jsem. A znovu jsem usnul.

Tentokrát jsem neměl žádný sen. Neměl jsem ani tušení, oč jde.

Za tři dni přišel někdo ze správy parkoviště a řekl, že mám spěšnou dálkovou telefonní výzvu.

Byla to sestra. Telefonovala z Texasu. Nejdřív plakala tak, že jsem jí nerozuměl ani slovo. Konečně se mi podařilo ji uklidnit a dověděl jsem se, co se stalo.

Řekla, že si náš starší bratr Dub zlomil páteř. Telefonovala jí to jedna žena z nemocnice v Kansasu. Manžel té ženy byl v tomtéž pokoji, co bratr, a měl jít domů. Dělala si starosti, že tam není nikdo, kdo by o Duba pečoval. Měl nehodu. Byl v sádře a bylo to s ním špatné. Lékaři říkali, že není jisté, jestli to vydrží.

Oleta řekla: "Budu se snažit tam zajet, ale nemohu tam zůstat. Co budeme dělat? Můžeš přijet ty?"

Uvědomil jsem si, že tohle je věc, za kterou jsem se modlil. A věděl jsem, že mám i odpověď. Jak jsem to mohl vědět? Věděl jsem to. Neměl jsem na to svědky, ale věděl jsem to.

Řekl jsem: "Oleto, nech to být. Ani tam nejezdi. Bude mu dobře. Jeho záda budou v pořádku. Už na to mám odpověď. Za pár dní bude doma."

A to se také stalo. Lékaři mu sice říkali, že to nedokáže, ale Dub za tři dni vstal a jel do Texasu. Byl u nás doma, když jsme přijeli.

Oné noci jsem ani nevěděl, za koho se modlím. Ale Duch svatý to věděl.

Věděl jsem jen, že se mám modlit.

Teď se probouzím každé noci a nějakou dobu mluvím v jazycích. Ale nejsou to modlitby za někoho. Mám prostě společenství s Pánem. Chválím ho. Podporuji tak svůj duchovní růst. Sám při tom získávám. Když mne Pán vzbudí k přímluvným modlitbám, poznám to - ať už vím, za co se konkrétně modlit, nebo ne.

Obvykle, jak jsem právě popsal, klidně ležím a přimlouvám se.

Někdy se mne lidé ptali: "Jde to modlit se v jazycích jen v myšlenkách a nic přitom nevyslovovat?"

Vlastně to není modlení v jazycích - to je přemýšlení v jazycích. Aby to byly modlitby, musíš to vyslovit.

Můžeš to vyslovit uvnitř, ale nevyslovuješ to v mysli, říkáš to v duchu.

Můžeš to říci velmi tiše, ale přesto to říkáš. A je to účinné.

Kapitola 17.

Přímluva poněkud hlasitější

Někdy to člověka přímo nutí, aby přímluvu vyslovil nahlas. Uvnitř vyroste takový tlak, až se člověku zdá, že praskne, když to nevysloví.

V listopadu 1938 jsme byli se ženou oddáni. Byl jsem pastorem malého Sboru plného evangelia. Nebyla tam žádná fara. Měl jsem pronajatý pokoj a jedl jsem u jednoho člena sboru.

Můj tchán, který měl nedaleko odtud farmu, řekl: "Až se vezmete, nastěhujte se k nám. Místa máme dost a nebudete musit platit nájem ani jídlo. To vám pomůže pro začátek."

Za čtyři dni po tom, co jsme se vzali, jsem si přestěhoval věci do jejich velkého stavení.

Asi o půl desáté večer toho dne tchán řekl: "Pojďme se teď jako rodina pomodlit."

Oni byli metodisté. Chodili do mého Sboru plného evangelia, když jsem ho převzal jako pastor, ale nebyli "letniční".

Všichni jsme se nahlas modlili anglicky. Oni sami při tom nebyli příliš hlasití a i já se snažil být potichu.

Měl jsem uvnitř "nutkání" modlit se v jazycích, ale nevěděl jsem, jestli se jim to bude líbit. Nutkání ve mně však rostlo víc a víc, až jsem nakonec odhodil všechnu opatrnost a začal se nahlas modlit v jazycích, tak rychle a s takovou rozhodností, jak jen to šlo.

Měl jsem při tom oči pevně zavřené, protože jsem nechtěl vidět, jak se ostatní při tom tváří. Jen jsem pokračoval. Sténal jsem a modlil se v jazycích.

Vím, že bych se byl mohl ovládnout, ale jakmile se jednou poddáš Duchu svatému, je to skoro jako by sis nemohl pomoci.

Když jsem se tak modlil asi třičtvrtě hodiny, promluvil ke mně Pán. Jenže já nevěděl, že je to on.

Byl jsem tehdy naplněn Duchem svatým necelé dva roky. A jediné, co nás tehdy v letničních kruzích učili, bylo, abychom se dali spasit a pokřtít Duchem svatým. Pak nás nechali být. Klopýtali jsme pak přes všechno, co bylo navíc.

Ale teď si uvědomuji, že to byl Pán, kdo ke mně tehdy promluvil: "Vlož na svou ženu ruku a já ji naplním Duchem svatým."

Pomyslil jsem si: "Co když na ni vložím ruku a ono se nic nestane?"

A tak jsem se modlil dál a myslil jsem, že to přejde.

Přišlo to znovu: "Vlož na svou ženu ruku a já ji naplním Duchem svatým."

Nevšímal jsem si toho a modlil se dál.

A potřetí: "Vlož na svou ženu ruku a já ji naplním Duchem svatým."

Otevřel jsem oči a podíval se na tchána, který klečel vpravo, pak na svou ženu, která klečela vlevo a pak na tchyni, která klečela vedle mé ženy.

Vím, že co jsem si pak řekl, je nevíra, ale Bůh snese i trochu nevíry, když ti to jinak nejde. Ale později už tak jednat nemůžeš. Pro mě to bylo nové.

Řekl jsem si: "Za pokus nic nedám." A pak jsem vztáhl levou ruku a položil ji na temeno hlavy své ženy.

Nikdo jí předtím nic neřekl. Nikdy, ani jednou, o křest v Duchu svatém neusilovala. Neřekl jsem jí, aby něco dělala. Jen jsem jí vložil ruku na hlavu a jakmile jsem se jí jen dotkl, automaticky zvedla obě ruce a začala plynule mluvit v jazycích.

Podíval jsem se na hodiny. Mluvila v jazycích půldruhé hodiny a zazpívala v jazycích tři písně. Měli jsme v té metodistické rodině letnice!

Asi o půlnoci ke mně Duch Boží promluvil stejným způsobem a řekl mi, co mám udělat se svou tchyní, aby byla uzdravena.

Měla oboustranné vole - zvětšenou štítnou žlázu. Měla už připraveno zavazadlo, že půjde nazítří do nemocnice na operaci.

Žádnou víru na uzdravení neměla. To je jisté. Kdyby čekala, že bude uzdravena, nebyla by se připravovala na cestu do nemocnice.

Ale Duch Boží mi řekl, co mám udělat, aby byla uzdravena.

Udělal jsem to. Duch Boží zasáhl. A byla uzdravena. Nikdy nemusela jít na operaci.

Uvědomil jsem si potom, co se to té noci stalo. Vlastně jsem se za svou ženu a tchyni přimlouval v Duchu.

Duch Boží mi nejdříve dal přímluvu. Přimlouval jsem se za ně. Přimlouval jsem se v jazycích se sténáním vytrvale a tak rychle, jak jsem dovedl, asi 45 nebo 50 minut. Pak jsem začal v jazycích zpívat a smát se v Duchu. A asi v té době řekl Pán: "Vlož na svou ženu ruku a já ji naplním Duchem svatým." Pak mi řekl, co mám udělat se svou tchyní, a vnější část zduřelé štítné žlázy splaskla, jako když se píchne do balónku špendlíkem.

Kapitola 18.

Smělost

"Přistupme tedy směle k trůnu milosti, abychom došli milosrdenství a nalezli milost a pomoc v pravý čas."

Židům 4,16

Účinná přímluva vyžaduje smělost.

Před Boží trůn předstupujeme se smělostí.

Kde získáme smělost? V Ježíšovi!

Efezským 3,11-12 (Kral.)

... v Kristu Ježíši, Pánu našem ...máme smělost a přístup s doufáním skrze víru jeho.

Je mnoho věcí, za které se modlit nemusíš - ale je správné modlit se za smělost. Vlastně je to třeba.

Nemusíš se například modlit za víru. Bible říká: "...víra ze slyšení, slyšení pak skrze slovo Boží" (Řím 10,17 Kral.).

A tak už víš, jak získat víru. Víra se roste tím, že ji živíš Božím slovem a tím, že ji uvádíš ve skutek. Za víru se nemusíme modlit.

V Bibli však čteme, že se máme modlit za smělost.

Petr a Jan byli smělí, když použili jména Ježíš při službě chromému muži u brány, která se nazývá Krásná. Byli smělí, když kázali jméno Ježíš shromážděnému zástupu.

Židovští představení si jejich smělosti všimli a předvedli je k výslechu (Sk 4,13). Nařídili jim, aby už ve jménu Ježíš nekázali ani neučili.

Když je propustili, odešli Petr a Jan ke svým bratřím a vyprávěli jim o všem, co jim knězi a židovští představení řekli. A pak se všichni věřící jako jedním hlasem modlili k Bohu.

Skutky apoštolské 4,29-30 (Kral.) A nyní, Pane, pohleď na jejich pohrůžky, a dej služebníkům svým mluvit slovo své svobodně a směle, vztahuj ruku svou k uzdravování a k činění divů a zázraků, skrze jméno svatého Syna tvého Ježíše.

A tato modlitba byla vyslyšena!

Skutky apoštolské 4,31 (Kral.)

A když se modlili, zatřáslo se to místo, kde byli shromážděni, a naplněni jsou všichni Duchem svatým, a mluvili slovo Boží směle a svobodně.

Pavel žádal sbor v Efezu, aby se za něho modlil. Velký muž Boží, apoštol víry, muž, který napsal polovinu Nového zákona, řekl: "V každý čas se v Duchu svatém modlete a proste.... za všechny svaté i za mne, aby mi bylo dáno pravé slovo, kdykoliv promluvím. Tak budu moci směle oznamovat tajemství evangelia, jehož jsem vyslancem i v okovech a svobodně je zvěstovat, jak je mi uloženo" (Ef 6,18-20).

Modlitba, kterou se měli Efežští za Pavla modlit, byla přímluvná modlitba.

Smělost v jednáni

> Potřebujeme smělost k jednání. Někdy nás může Duch svatý během přímluvy vybídnout, abychom šli k tomu, za něhož se přimlouváme. Vzpomínám si na případ, který se stal v životě velkého přímluvce Charlie Hollandswortha ze Spokane. Jednoho dne se za někoho přimlouval. Nevěděl za koho. Po nějaké době úpěnlivých proseb v Duchu ho Duch svatý vybídl, aby jel na most v Monroeově ulici. Bez meškání se vydal na cestu. Když dojel na most, ukázal mu Duch svatý uprostřed mostu muže, který se už chystal skočit dolů a zabít se. Charlie rychle zastavil, vyskočil z auta a muže zachytil. Podařilo se mu dostat ho do auta a vyjel s ním ven z města, aby byli sami. Tam se Charliemu za necelé tři hodiny rozmluvy podařilo dovést ho k tomu, že přijal Pána Ježíše jako svého Spasitele.
>
> - Reidt

My sami třeba nevíme, za co se máme modlit...Ale díky Bohu, Duch svatý to ví. Potřebujeme smělost, abychom jednali podle Božího slova. Potřebujeme smělost, abychom jednali podle toho, co nám říká Duch svatý.

Cítím, jak Duch svatý hledá v církvi a snaží se najít přímluvce, kterým by mohl svěřit úkol modlit se a jednat se smělostí. Potřebuje je.

Mnoho lidí vykonává takovou práci, která jim nedovoluje, aby se celým srdcem oddali přímluvě. Ale přišel jsem na to, že ať dělám skoro cokoliv, mohu se ve svém nitru modlit.

> Bůh na tebe nevloží břímě přímluvy, jestliže nejsi připraven je přijmout. Může tě však pohnout k modlitbě za jiného člověka, jestli děláš práci takového druhu, že se při ní můžeš modlit.
>
> - Reidt

V některých případech by bylo velmi obtížné modlit se při práci. A tak si Bůh

vyhlédne někoho jiného.

Ale jsou práce - zvláště takové, kdy práci vykonávají ruce a ne mysl - že se můžeme modlit a přitom pracovat.

Neodmítej tedy takové břímě, když přijde. Jednej směle.

Jednou, když jsem ještě sloužil jako pastor, jsem jezdil po městě, navštěvoval lidi a vyřizoval své záležitosti. Najednou jsem dostal vnuknutí, že se mám modlit za svého mladšího bratra. Nechodil tehdy s Pánem, odpadl. Bylo to jako poplašné znamení.

Začal jsem se tedy uvnitř modlit a modlil jsem se i během rozmluv s lidmi - něco z mého nitra pronikalo k Bohu ve prospěch mého bratra.

Nesl jsem v sobě tu záležitost dva nebo tři dny, až nakonec sama přestala. Nevěděl jsem, čeho se týká.

Později, když jsem s bratrem mluvil, mi řekl: "Poslyš, teď nedávno, to mi určitě pomohl Pán."

Bratr má teď obchod, ale tehdy byl majitelem ranče. Vyprávěl mi, že byl venku na ranči a že mu v rukou vybuchla dvacetilitrová plechovka benzinu. Vůbec nic se mu při tom ale nestalo, nebyl ani trochu zraněn. Všichni, kdo to viděli, se divili. Správce ranče řekl: "To tedy překonává všechno, co jsem kdy v životě viděl. Nemohu uvěřit vlastním očím."

Ale já jsem se tři dni předtím, než se to stalo, modlil. Jsem přesvědčen, že kdybych byl vnuknutí nedbal, kdybych ho byl potlačil, mohlo to mého bratra šeredně popálit nebo dokonce zabít.

Bůh ale nechtěl, aby odešel ze světa jako odpadlík.

Co kdybych se byl nemodlil?

Co kdyby byl Charlie Hollandsworth neuposlechl Ducha Božího? Kdyby se byl nepřimlouval, i když vlastně nevěděl za co? Kdyby byl příliš zaměstnán a nedal se pohnout Duchem k tomu, aby jel na ten most, i když vlastně nevěděl proč?

Nejspíš by byl teď onen muž v pekle.

Je nepříjemné pomyslit na to, že bychom měli stát před Božím soudem a lidé z pekla by na nás ukazovali a říkali: "To kvůli tobě."

Smělost před trůnem

Izajáš 43,25-26

25 Já, já sám vymažu kvůli sobě tvoje nevěrnosti, na tvé hříchy nevzpomenu.

26 Připomeň mi to, můžem se spolu soudit, oznam, pro co bys mohl být

ospravedlněn. ("oznam" podle Kral.)

Zde Izraele vyzývá Bůh, který dodržuje smlouvu. Je to také vyzvání, které platí církvi. Vždyť když Bůh dodržoval smlouvu, kterou uzavřel s nimi, bude dodržovat i tu, kterou uzavřel s námi.

Věřící má v modlitbě smluvní práva, která platí stejně jako ostatní smluvní práva.

A přesto je tu jedna význačná překážka, která bývá příčinou porážky věřících v jejich modlitebním životě. Když předstupujeme před Boha, děláme to s pocitem, že toho nejsme hodni, s pocity hříchem obtíženého svědomí. Víme, že jsme selhali. Máme pocit viny.

Někteří začínají svou modlitbu slovy: "Jsem tak slabý a nehodný" - a ve stejném tónu pak zůstávají po celou dobu modlitby.

A když předstupují před Boha a takto mluví, vemluví se z postoje víry do pocitu odsouzení.

Nevědí, zda je Bůh slyší nebo ne. Jenom škemrají o drobty.

Podívejme se však, co říká Bůh: "Já, já sám vymažu kvůli sobě tvoje nevěrnosti, na tvé hříchy nevzpomenu."

Proč řekl, že vymaže naše nevěrnosti? Kvůli sobě -aby nám mohl žehnat. Kdyby to neudělal, nemohl by nám žehnat.

Když víme, že vymazal naše hříchy, že dokonce zapomněl, že jsme kdy udělali něco špatného, můžeme k němu přistupovat s důvěrou. S vírou.

Odložíme vědomí hříchu, máme vědomí synovství.

Nemusíme sedět na chodníku před domem a prosit o almužnu. Smíme směle vstoupit hlavním vchodem přímo do trůnního sálu a mít s Bohem společenství.

Jsme Božími dětmi. Jsme spoludědici s Ježíšem Kristem. Jsme lid smlouvy. Máme zákonné právo. Právo evangelia. Právo synovské. Právo rodinné. Právo Těla Kristova vstoupit do trůnního sálu.

Když Ježíš vstupoval k Otci, nepřišel jen s hlavou a nenechal tělo venku, aby se stydělo. Ne! Ani v jeho malíčku nebyl sebemenší pocit viny.

Jsme Tělo Kristovo. To znamená, že Tělo může vstoupit před Boha Otce se stejnou důvěrou a jistotou jako Hlava! Směle!

Kapitola 19.

Vroucnost

"...Velkou moc má vroucí modlitba spravedlivého. Elijáš byl člověk jako my, a když se naléhavě modlil, aby nepršelo, nezapršelo v zemi po tři roky a šest měsíců."

List Jakubův 5,16-17

Účinná modlitba předpokládá vroucnost.

Bible učí, že máme být vždycky "vroucího ducha" (Řím 12,11).

W.E.Vine říká, že slovo, které se v Řim 12,11 překládá jako "vroucí", opravdu znamená "horký", "vařící". Ve Strongově Konkordanci je ještě dodatek, Že znamená obrazně "naléhavý".

Epafras zápasil modlitbami o Koloské (Kol 4,12). Řecké slovo "agonizomai", přeložené jako "zápasí", opravdu znamená zápas, potýkání. Součástí tohoto zápasu je i Ef 6,12.

Kapitola 20.

Touha

"Ale Bůh, který těší ztrápené, dopřál nám útěchy tím, že přišel Titus. A nejen tím, že přišel, ale i potěšením, které vy sami jste mu poskytli. Mohl nám totiž vypravovat, jak po mně toužíte, jak naříkáte, jak jste pro mne zaníceni. To mou radost ještě zvětšilo."

2.Korintským 7,6-7 (Petrů)

Titus poznal "velkou touhu" Korinťanů a řekl o ní Pavlovi.

Vždycky se něco stane, když se zmocní našeho ducha opravdové volání k Bohu, opravdová modlitba a opravdová Boží touha.

> Přímluvu ti do srdce vloží Bůh a toto Boží břímě by se mělo stát hlavní záležitostí tvého srdce. Když touha po odpovědi na modlitbu vzroste tak, že vstřebá všechnu tvou energii, není chvíle jejího splněni příliš vzdálená. Je to touha, která vede k odpovědi. Tvůrčí touha.
>
> - Reidt

V zimě roku 1942/43 jsem byl přemožen touhou po Božím zásahu. Nebylo to něco, co bych si byl sám vymyslel - bylo to nepochybně Boží břímě.

To, co prožíváme jako vanutí Ducha Božího - třeba velké probuzení - není výsledkem jediné včerejší modlitby nebo modlitby z minulého týdne. Je to výsledek mnohaletých přímluv.

Oné zimy 42/43 jsem byl zrovna pastorem sboru ve Východním Texasu, když to přišlo: mimořádná touha, nesmírné břímě modlit se za určitou věc.

Bylo to v době války a zdálo se, jakoby řada našich sborů vyschla. Lidé byli buďto ve válce nebo pro válku pracovali. V našich letničních sborech jsme měli hojnost mluvení v jazycích i s výklady, ale zřídka, jestli vůbec kdy, jsme viděli jiné dary nebo projevy Ducha.

Shledával jsem, že se modlím skoro neuvědoměle: "Drahý Pane, dej, ať se uskuteční ještě mocnější projevy a dary Ducha., dar zvláštní víry ...působení zázraků...dary uzdravování..."

Byl jsem tím tak uchvácen, že jsem se probouzel ve 3 nebo ve 4 hodiny ráno na kolenou v obývacím pokoji s touto modlitbou na rtech. Opakovalo se to mnoho nocí po sobě. Často jsem se také probouzel uprostřed noci. To jsem pak vyšel z ložnice, abych nerušil manželku. (Modlím se hodně sám i potichu, ale v tomto případě jsem nemohl být zticha. Připadalo mi, že bych praskl, kdybych se o to

snažil). Ale někdy jsem si ani nemohl vzpomenout, že jsem vůbec vstával. Probudil jsem se a pomyslil si: "Jak jsem se to sem dostal?"

Probouzel jsem se a zjišťoval jsem, že se v podvědomí modlím: "Dej, ať dochází i k těmto větším, mocnějším projevům Tvého Ducha..."

Potom, 23. února 1943, když jsem se toho dne modlil skoro šest hodin, mi začal Bůh něco říkat. Vzal jsem tužku a zapsal jsem: "Po skončení 2. světové války nastane v Americe oživení zázračného uzdravování."

Bylo to více než dva roky předtím, než válka skončila. Válka skončila v srpnu 1945; toto se stalo v roce 1943.

O devatenáct měsíců později, v září 1944, jsem mluvil na Sjezdu vyslanců Kristových. Začal jsem o něčem jiném, ale protože tahle věc ve mně byla tak živá, změnil jsem téma a řekl jim, co mi Bůh oznámil. Řekl jsem: "Chci vám povědět, co se stane, až skončí válka.

Do Ameriky přijde probuzení Božího uzdravování."

Když jsem to řekl, na celé shromáždění sestoupila Boží moc.

Všichni kazatelé se zvedli, jakoby je někdo vyzval (já jsem to nebyl), a běželi k oltáři. Všichni padli na podlahu. Jakživ jsem něco takového neviděl.

Díky Bohu za Ducha svatého! Díky Bohu za modlitbu!

Probuzení Božího uzdravování přišlo. Začalo roku 1947. Ale nepřišlo proto, že se někdo modlil týden předtím. Přišlo, protože jsme se modlili - a nejen já, i mnozí jiní - už v roce 1943.

Když jsem se za zázračné uzdravování modlil, byla to dychtivá touha. Nešlo mi o to - a ani jsem to nečekal -aby použil Bůh mě. Vlastně jsem doopravdy ani nechtěl, aby použil mě. Bylo by mi bývalo milejší, kdybych mohl zůstat v pozadí a modlil se tak, aby mě nikdo neviděl.

Bůh uskutečňuje svou vůli na zemi prostřednictvím církve.

Co kdyby to byl nikdo jako břímě nepřijal?

Odkud to vlastně přišlo? Vyvolali jsme to snad sami? Ne! To Bůh to vložil do našich srdcí. Byla z toho dychtivá touha.

Co kdybychom toho byli nedbali? Přece jsme nemuseli. Nejsme roboti.

Bůh nás k ničemu nenutí. Máme svou vlastní vůli. Je na nás, abychom sami chtěli Božího Ducha poslouchat. Duch Boží nikoho nenutí! Kdyby nutil, přiměl by každého k obrácení a ke spasení už dnes a zítra by už mohlo začít tisíceleté království.

To ďábel a démoni nutí a ponoukají a ovládají lidi.

Duch svatý vede a řídí. Dává jen jemné pokyny.

Buď připraven k tomu, naslouchat Božímu Duchu. Buď poslušný výzvám k modlitbě. Někdy je to podnět; někdy je to břímě.

Buď vůči němu citlivý.

> Někdy vůči němu citliví nejsme, nejsme citliví vůči tomu, co Duch svatý říká našemu duchu, protože jsme příliš zakotveni v oblasti rozumu. A tak nám jeho hlas unikne.
>
> Někdo řekne, že není správné, aby se na čas něco stalo nejvyšší touhou našeho srdce. Říkají, že tvou nejvyšší touhou má být Pán.
>
> - Reidt

Když Bůh vloží nějakou touhu do tvého srdce, stane se to tvou nejvyšší touhou pro Pána. Bůh přebývá v tobě. On to je, kdo uvádí tvou touhu v život. Nejvyšší Boží touhou je, aby byli lidé osvobozeni.

Bylo nejvyšší Boží touhou, aby ten člověk neskočil s mostu a nespáchal sebevraždu. Byl tam, kde Bůh mohl najít někoho, kdo by se začal modlit - někoho, kdo byl dost blízko, aby mohl poslechnout Božího Ducha, nastoupil do auta a na ten most jel. Život toho člověka byl zachráněn a on se znovu narodil, protože jedno dítě Boží dovolilo, aby se Boží touha stala jeho nejvyšší touhou.

> Bůh není v ničem polovičatý. A tak se to, co je jeho nejvyšší touhou, stane nejvyšší touhou i toho, kdo je povolán k přímluvě. Je to spolupráce s Bohem. "Jsme spolupracovníci Boží" (l.Kor 3,9).
>
> - Reidt

Kapitola 21.

Vytrvalost

"V každý čas se v Duchu svatém modlete a proste, bděte na modlitbách a vytrvale se přimlouvejte za všechny svaté."

Efezským 6,18

Účinná přímluvná modlitba v sobě musí mít prvek vytrvalosti.

Když Duch svatý vloží někomu do srdce přímluvu, neměl by přímluvce přestat, dokud se nedočká odpovědi nebo dokud břímě trvá. V případech, kdy já jsem se přimlouval, aniž bych věděl za koho nebo za co, trvalo břímě několik hodin nebo i dni. Dělal jsem při tom běžnou práci, ale po celou dobu můj duch sténal u-vnitř. V době, kdy jsem měl příležitost být sám s Bohem, se břímě zvětšilo. Neplatí tu žádné pravidlo. Každý bude postupovat tak, jak ho Bůh povede. Důvodem, proč vytrvalost patří k přímluvě, je to, že je snadné břímě odhodit a na celou věc zapomenout. Když člověk cítí, že něčí život může záviset na jeho přímluvě, vyvolá to v něm tíživý pocit. Ne všichni věřící jsou ochotni jej přijmout. A tak ti, kdo ochotni jsou, mají obvykle pořád co dělat.

- Reidt

Kapitola 22.

Přímluva proti hříchu

"Bojím se, až zase přijdu, aby mne Bůh před vámi nepokořil a abych se nemusel trápit nad mnohými z těch, kteří předtím žili v hříchu a dosud se v pokání neodvrátili od své nečistoty, necudnosti a bezuzdnosti."

2.Korintským 12,21

Už jsme viděli, že když je třeba, máme znovu pracovat k porodu, až by ve věřících nabyl podoby Kristus. Na tomto místě Pavel říká, že by musel naříkat nad mnohými z těch, kdo zhřešili a nečinili pokání. Je třeba se přimlouvat za lidi, kteří zhřešili a nečinili pokání. Korint byl jedním z nejnevázanějších a nejnemravnějších měst v oné části světa. Stejný duch, který ovládal město, pronikl i do církve. Když Pavel mluví o nečistotě, necudnosti a bezuzdnosti, myslí tím pohlavní nečistotu. Lidé v církvi se těch věcí dopouštěli a nečinili pokání.

Řecké slovo, které se tu překládá jako "trápil", znamená zármutek - a sice jako pocit nebo čin. Zde vyjadřuje obojí, činem se míní jednání, jímž je přímluvná modlitba.

Žijeme ve světě a době, kdy je všechno dovoleno. Mnohé věci, jako homosexualita, soužití bez manželství a všechna nečistota, která s tím souvisí, vyšly z úkrytu.

Církev jako by nad některými těmito věcmi mhouřila oči. Ale hřích musíme vidět tak, jak ho vidí Bůh.

> Hřích je porušením vůle Boží. Bůh je s hříchem v neustálém zápase. Hřích v nejširším slova smyslu znamená nepravost a porušení zákona (l.Jan 3,4; 5,17). Hřích vede k smrti (Jak 1,13-15). Smrt je odloučení od Boha. Nejedná se o smrt tělesnou. Hřích je něco strašného a někteří z Božích mužů své mínění o něm vyjádřili silnými slovy. Chrysostomos (347-407) řekl: "Hřešit proti Kristu je horší, než zakoušet utrpení pekel." Anselm (11. stol.) řekl: "Kdyby bylo peklo na straně jedné a hřích na straně druhé, raději bych spadl do pekel, než abych vědomě hřešil proti Bohu."
>
> Kde jsou hrdinové, kteří "v zápase s hříchem museli prolít svou krev?" (Žid 12,4)
>
> Jak Bůh pohlíží na hřích, poznáváme z toho, jak nesmírná byla oběť, kterou dal na jeho usmíření. Svého Syna!

- Reidt

2. Korintským 5,10-11

10 Vždyť se všichni musíme ukázat před soudným stolcem Kristovým, aby každý dostal odplatu za to, co Činil ve svém životě, ať dobré či zlé.

11 Protože známe tuto bázeň před Pánem, přesvědčujeme lidi...

Bůh je láska. Kážu víru a víra účinkuje skrze lásku -musím tedy kázat lásku. Jestliže si však nedáme pozor, budeme kázat tak, že lidé zapomenou, že Bůh je také Bohem soudu. Je také Bohem spravedlnosti. Za hřích je trest.

Pavel se trápil pro korintské křesťany, kteří hřešili a nečinili pokání. Není divu. Měli bychom se stejně trápit pro ty z nás, kdo jsou ve stejné situaci.

Wilford Reidt říká: "Obludnost hříchu a jeho následků by nás měla vést k přímluvám za naše bližní."

Dále, pokud se hříchu týče, máme od Boha seznam ve Zjevení 21,8. Dal strach a nevíru na samý začátek - dokonce před vraždu.

To, že vidíme své bratry, jak jsou zapleteni v síti strachu, nevíry, pochybností, neodpuštění, starostí a jim podobných, by nás mělo vést k přímluvám za ně.

Kapitola *23.*

Přímluva za osvobození

"A tak, bratří, modlete se za nás, aby se slovo Páně stále šířilo a bylo oslaveno jako u vás a abychom byli vysvobozeni od pochybných a zlých lidí. Neboť ne všichni věří. Ale Pán je věrný; on vás posílí a ochrání od zlého."

2.Tesalonickým 3,1-3

"...modlete se za nás...abychom byli vysvobozeni..."

Když Tesaloničtí Pavlovu žádost o modlitbu uposlechli, znamenalo to, že se přimlouvali za jiného - za Pavla - aby byl vysvobozen a chráněn.

Znám mnoho případů - některé z vlastní zkušenosti, jiné od přátel - kdy byli lidé po přímluvě osvobozeni.

Wilford Reidt znal osobně jednu matku, kterou Bůh probudil ve dvě hodiny v noci, aby se modlila za svého syna. Z toho, jak na ni Duch naléhal, poznala, že se děje něco vážného. Nepotlačila naléhání, poddala se mu. Usilovně se začala přimlouvat a vytrvala, dokud břímě nezmizelo.

Později se dověděla, že ve chvíli, kdy ji Bůh vyzval k přímluvě, byla loď, na níž její syn sloužil, zasažena bleskem. Lékaři v domnění, že syn je mrtev, jej dali odnést do márnice. Za nějaký čas byli překvapeni, když zase přišel k sobě. Dnes je naživu, protože se jeho matka modlila.

Bratr T., misionář a letniční kazatel ze staré školy, vyprávěl, co se stalo, když byl se svou ženou Blanche v Africe.

Rodiče jeho ženy žili na farmě v Nové Anglii. Otec, nevěřící alkoholik, umíral na cirhózu jater, když ho

zanesli do shromáždění, kde sloužila sestra Woodworth-Etterová. Byl zázračně uzdraven, spasen a naplněn Duchem svatým.

V té době byla jeho dcera se svým manželem, bratrem T., v Africe, kde působili jako misionáři.

Jednoho rána před východem slunce šel otec do stáje, aby podojil krávy. Na poloviční cestě mezi stájí a domem - bylo asi 5 hodin ráno - se náhle zastavil, položil nádobu na dojení na zem a vrátil se do kuchyně.

Jeho žena se po něm ohlédla od plotny, kde vařila snídani. "Co se děje? Jsi celý bledý. Není ti něco?"

Odpověděl: "Ne, nic mi není."

"Co se tedy stalo?", zeptala se.

"Nevím, co to je, ale něco se děje s naší Blanche. Její život je v nebezpečí. Pojďme se modlit."

Padl na kuchyňskou podlahu a začal sténat v duchu a modlit se v jazycích.

Bylo šest hodin. Pořád se modlil.

Bylo sedm. Pořád se modlil.

Osm hodin. Krávy bučely. Slepice kdákaly, prasata kvičela; nikdo je nenakrmil. Pořád se modlil a sténal v jazycích.

Devět hodin. Deset hodin. Jedenáct hodin. Starý dvaaosmdesátiletý bratr G. se ještě nezvedl s podlahy.

Dvanáct hodin. Jedna hodina. Pořád se modlil. Dvě hodiny odpoledne. Devět hodin bez přestávky se modlil, sténal a plakal. Potom, ve dvě hodiny, břímě zmizelo. Smál se a zpíval v jazycích.

"Ať je to cokoliv," řekl své ženě, která se modlila s ním, "už to máme."

Tehdy nebylo spojení takové, jako je dnes. Za čas došel z Afriky lodí dopis.

Bratr T. pak řekl, co do dopisu napsal: "Napsal jsem jim, že Blanche dostala tropickou horečku."

Byla to jedna z těch, které končí smrtí.

Vyprávěl, jak to 'šlo s Blanche rychle ke konci. Vlastně už ji pokládali za mrtvou. Ale náhle vstala uzdravena!

Později srovnali své záznamy. Když vzali v úvahu časový rozdíl, zjistili, že vstala uzdravena přesně v tu hodinu, kdy se její otec přestal modlit, protože břímě pominulo.

Zápasil s tím devět hodin. To je vytrvalost! Nevzdal se, dokud břímě trvalo.

Tohle je něco, čeho si mnozí nevšimli. Bůh nám pomoz, abychom to pochopili.

Chci tu znovu opakovat, že klademe důraz na víru a na modlitbu víry a snažíme se dovést lidi k tomu, aby uvěřili v Boží "teď" pro své vlastní uzdravení. Nechceme však, aby si někdo myslel, že je to ten jediný způsob modliteb.

Při shromážděních a seminářích se například snažíme, aby lidé v té určité chvíli uvěřili a přijali vyslyšení modlitby za své osobní problémy. Jednáme s lidmi, kteří přišli, aby jim bylo pomoženo v jejich osobní nouzi.

Zákony, které platí pro postup při modlitbě víry, však neplatí pro postup při přímluvné modlitbě.

Modlitba víry je především modlitba, kterou se modlíme sami za sebe.

Jen zřídka se můžeme modlit modlitbu víry za někoho jiného - leda v případě, že se jedná o křesťany - novorozeňata. Ty můžeš nést svou vírou; dočasně a v některých případech.

Kdyby byl bratr G. nevěděl nic o přímluvě, kdyby byl slyšel pouze o modlitbě víry - která je správná a oprávněná - byl by možná řekl své ženě: "Nevíme, co to je. Ale ať už jde o cokoliv, sjednoťme se prostě na tom, že bude všechno zase v pořádku."

To by nebylo účinkovalo. Blanche by byla zemřela.

Modlitba víry neúčinkuje vždycky a v každé situaci. Není k tomu určena - kdyby byla, byla by to jediná modlitba, kterou bychom potřebovali. Byly by pak zbytečné ostatní druhy modliteb, ke kterým nás Boží Duch skrze Slovo vede.

Modlitbu víry se vždycky mohu modlit za sebe. A také to dělám. Nemohu se však vždycky modlit modlitbu víry za někoho jiného.

Někdy mohu - když ho mohu přivést k tomu, aby se se mnou sjednotil ve víře. Ale jak se s ním sjednotit, když je někde jinde?

Přímluvou bylo už dosaženo velikých vítězství.

Velké bitvy však také byly ztraceny - protože jsme na přímluvu neměli čas.

V roce 1965 jsem kázal šest týdnů v Oklahomě. Pak jsem jel zpět domů do Texasu, abych něco zařídil ještě předtím, než zase pojedu do Kansas City, kde jsem měl kázat na shromáždění Obchodníků plného evangelia.

Když jsem dojel domů, pocítil jsem břímě, abych se za někoho modlil. Měl jsem dojem, jako by byl někdo vymrštěn z auta. Ale měl jsem tolik věcí k vyřízení a tak málo času, že jsem jen počítal: "Ještě tohle, pak tamto a ještě ono", a břímě jsem nechal pominout.

Tiše jsem se sice modlil. Ale měl jsem věnovat čas tomu, abych se opravdu o samotě ztišil před Pánem a poznal: Proč to na mě přišlo? Co to je? Měl jsem věnovat čas tomu, abych se v duchu dostal za přirozený svět.

Když jsme v pátek odjížděli z Dallasu, pršelo. V autě jsme měli bezpečnostní pásy, ale nikdy jsem je nepoužíval. Tentokrát jsem se připoutal.

Žena řekla: "Co to znamená?" Věděla, že jsem to nikdy nedělal.

Odpověděl jsem: "Nevím. Měl jsem dojem, jako by byl někdo vymrštěn z auta a myslel jsem, že bychom to mohli být třeba my."

Modlili jsme se obvyklým způsobem, a vyznali víru v Boží ochranu.

Noc jsme ztrávili u přátel v Tulse. Když jsme v sobotu ráno vyjížděli, ještě pršelo.

Znovu jsem se připoutal, protože jsem se nemohl zbavit toho dojmu. Měl jsem si udělat čas, abych se za to modlil, ale neudělal jsem to.

V sobotu večer jsme byli v Kansas City a právě jsme zrovna jedli těsně předtím, než jsem měl začít mluvit, když mě vyvolali, že mám dálkový telefonní hovor.

Šel jsem k telefonu. Volal syn; řekl, že neteř měla autonehodu a že byla vymrštěna předním sklem z auta. Doktoři jí nedávali naději na přežití.

To mi tedy chtěl Bůh říci.

Mluvíme o těch případech, kdy jsme poslechli - ale jsou i takové, kdy jsme neposlechli. Proč jsem si neudělal Čas? Byl jsem příliš zaměstnán a neuvědomil si plně svou odpovědnost.

Jaká zvláštní odpovědnost! Na našich modlitbách často závisí Životy.

Co by se bylo stalo, kdybych si ten čas k modlitbě udělal? Neteř by se byla mohla té nehodě vyhnout.

A co se stalo? Zemřela ve 25 letech a nechala tu dvě děti, tří a pětileté.

Roku 1939 jsme se stěhovali, protože jsme s manželkou přijali pastorát jinde, ale vrátili jsme se ještě jednou, abychom navštívili rodiče mé manželky.

Jeli jsme s nimi na návštěvu na farmu v sousedství. Farmář byl nemocen, ale nedovedli zjistit, oč vlastně jde. Vědělo se jen, že je to vážné.

Ženy byly v domě. Ten farmář, můj tchán a já jsme seděli na verandě a povídali.

Ve svém nitru jsem pocítil břímě - opravdová muka -abych se za toho muže modlil. Jak mluvil s mým tchánem, řekl něco, čím mi jako by otevřel dveře, kterými bych mohl vstoupit. Ale neudělal jsem to. Byl jsem zticha. A pak se téma rozhovoru změnilo a už jsem neměl příležitost začít. Neřekl jsem mu nic o jeho duchovních záležitostech.

Zůstali jsme u manželčiny rodiny ještě několik dní a pak jsme se vrátili do svého nového domova. Za pár dní na to zavolala manželčina matka a řekla, že ten farmář zemřel.

Chvíli jsem litoval, že jsem se nedal vést Pánem a nic mu neřekl. Pak už jsem na to ale nemyslel.

V neděli večer jsme se jako obvykle sešli u oltáře před bohoslužbou, abychom se čtvrt hodiny společně modlili.

Sotva jsem poklekl a zavřel oči, hned jsem byl v Duchu. Viděl jsem toho muže. Nikdy na to nezapomenu. Trvalo mi týdny, než jsem tomu unikl. V noci jsem se probouzel a znovu jsem to prožíval. Viděl jsem ho v pekle. Pekelné plameny kolem něho šlehaly. Slyšel jsem jeho křik. Slyšel jsem ho volat - podobně jako volal bohatec -o trochu vody, aby si mohl svlažit jazyk.

Pak jsem viděl Ježíše. Ukázal na mě a řekl: "Za to neseš odpovědnost ty. Dal jsem ti modlitební břímě a ty ses nemodlil. Otevřel jsem ti dveře k rozhovoru a tys nemluvil."

"Ach můj Bože!", vykřikl jsem. V slzách a na kolenou jsem se půldruhé hodiny kál a volal: "Ach Bože, zprosti mne toho!"

Toho večera jsem nekázal. Nikdo nevěděl, co se vlastně stalo.

> Výzvu k modlitbě bychom nikdy neměli brát nalehko. Může znamenat rozdíl mezi životem a smrtí pro nějakého jiného vojáka kříže.
>
> - Reidt

Kapitola 24.

Přímluvy v Těle Kristově

"Trpí-li jeden úd, trpí spolu s ním všechny."

1.Korintským 12,26

Přímluvná modlitba patří k těm typům utrpení, které přinášejí osvobození. Patříme jeden k druhému jako údy. Jako Tělo Kristovo a jako údy se máme podílet na vzájemném uzdravení. Pláčeme s těmi, kdo pláčí, a radujeme se s těmi, kdo se radují (Řím 12,15).

Římanům 15,1

My silní jsme povinni nést slabosti slabých a nemít zalíbení sami v sobě.

Jak neseme slabosti slabých? Abychom mohli tuto otázku zodpovědět, musíme znát význam slov "nést" a "slabosti".

> "Nést" znamená zdvihnout s úmyslem odstranit. "Slabosti" znamenají - v této souvislosti - překážky, jež se týkají svědomí. Nejedná se tedy o něco z oblasti fyzické, ale o nedostatky v oblasti víry.
>
> - Reidt

Ve verších, souvisejících s tímto citátem, mluví Pavel o tom, že někteří lidé považují za nesprávné jíst maso, protože někdy bývala krev zvířat, z nichž prodávané maso pocházelo, obětována modlám.

Pavel říká, že je jen jeden Bůh a to maso nebylo obětováno našemu Bohu Otci. Jestliže by však maso obětované modlám mělo způsobit pohoršení jeho bratra, nebude jíst raději žádné. Pak následuje citovaný verš Řím 15,1.

Mluví se tu o překážce v oblasti svědomí. Oni jsou bratři, ale jsou slabí.

> Abychom jim pomohli, musíme se za ně přimlouvat v modlitbě. Pomůžeme tak zbořit pevnost, kterou má satan v jejich životě a pomůžeme jim, aby přijali správné učení, které jim pomůže jejich problém vyřešit.
>
> - Reidt

Modlitby z listu Efezským

Efezským 1,17-23 a 3,14-21 jsou modlitby inspirované Duchem svatým, které je možno modlit se za kterékoli křesťany.

V mém životě došlo k rozhodujícím změnám, když jsem se je nejméně tisíckrát modlil za sebe. Vždycky jsem si klekl, otevřel Bibli a řekl: "Otče, modlím se tyto modlitby za sebe. Protože jsou inspirované Duchem svatým, věřím, že je v nich tvá vůle pro mne stejně jako pro sbor v Efezu..."

Potom jsem četl obě modlitby přesně tak, jak jsou napsány, a jenom tam, kde Pavel říká "vám", jsem dal "mně":

Bože našeho Pána Ježíše Krista, Otče slávy, prosím tě, dej mi ducha moudrosti a zjevení, abych tě poznal a osvíceným vnitřním zrakem viděl, k jaké naději jsi mě povolal, jak bohaté a slavné je moje dědictví mezi svatými a jak nesmírně veliký jsi ve své moci k nám, kteří věříme. Sílu svého mocného působení jsi přece prokázal na Kristu: Vzkřísil jsi ho z mrtvých a posadil po své pravici v nebesích...

Asi po šesti měsících se začaly projevovat výsledky v podobě zjevení Božího Slova.

To bylo, když jsem se obě modlitby modlil za sebe. Předmětem této knížky je ale přímluvná modlitba - modlitba za druhé. Používal jsem tyto modlitby i v přímluvě za křesťany, kteří nechápali některé biblické pravdy.

Modlím se každé ráno i večer a vkládám do nich příslušná jména:

"Pane, modlím se tuto modlitbu za Jendu. Bože našeho Pána Ježíše Krista, Otče slávy, prosím tě, dej Jendovi ducha moudrosti a zjevení, aby tě poznal a osvíceným vnitřním zrakem viděl, k jaké naději jsi ho povolal, jak bohaté a slavné je jeho dědictví mezi svatými a jak nesmírně veliký jsi ve své moci k nám, kteří věříme..."

...a tak dále, obě modlitby.

Modlil jsem se tak za jednoho ze svých příbuzných deset dní, ráno a večer. I když s ním vůbec nikdo o duchovních věcech během té doby nemluvil (byl to křesťan naplněný Duchem svatým), napsal mi: "Je to úžasné, jaké změny se se mnou dějí. Začínám rozumět tomu, o čem jsme spolu mluvili."

Bůh nás totiž vším duchovním požehnáním nebeských darů v Ježíši Kristu už obdařil (Ef 1,3). Někteří křesťané o tom však nevědí a nemohou jich tedy užívat. Trpí slabostí, zvanou nevědomost.

Můžeme se tedy modlit tyto modlitby i za ně. Musíme v tom být vytrvalí - ráno i večer nebo i častěji, když je to možné.

Nést břemena druhých

Galatským 6,2 (Sýkora)

Neste břemena jeden druhého a tak naplníte zákon Kristův.

Přímluva v sobě zahrnuje i to, že poneseme břemena druhých.

Vzpomínáme si ještě, že "nést" znamená zdvihnout s úmyslem odstranit. Přímluvná modlitba je jedním ze způsobů, jak můžeme břemena druhých lidí zdvihnout a odstranit.

> Lidé třeba nesou těžká břemena, jejichž příčinou jsou zranění z minulosti. Možná, že je velkým břemenem úmyslný hřích druhých věřících. Nebo mají nějaké hříchy nebo poklesky ve svém vlastním životě a nemohou se jich zbavit. Břemen může být bezpočet.
>
> Někdo má třeba problém s tím, jak odhodit přítěž, která mu brání v dobrém běhu (Žd 12,1-2). Přímluvná modlitba může pomoci při odstranění této přítěže, aby mohl dál běžet už zcela svobodně.
>
> - Reidt

Židům 12,1-2

1 Proto i my, obklopeni takovým zástupem svědků, odhoďme všecku přítěž i hřích, který se nás tak snadno přichytí, a vytrvejme v běhu, jak je nám uloženo,

2 s pohledem upřeným na 3ežíše, který vede naši víru od počátku až do cíle. Místo radosti, která se mu nabízela, postoupil kříž, nedbaje na potupu; proto usedl po pravici Božího trůnu.

Je tu řeč o dvou věcech, které brání nám křesťanům v dobrém běhu - přítěž a hříchy. (Co může být přítěží jednomu, nemusí být přítěží druhému.)

Svým věřícím bratřím můžeme pomoci v tom, aby běželi svůj běh lépe. Přímluvnou modlitbou pomůžeme odstranit jejich přítěž. Nepotřebují naše kritické připomínky. Potřebují naše modlitby.

Tím, že zaujmeme svá místa v přímluvné modlitbě jeden za druhého, pomáháme celému tělu, aby se vyvíjelo k dospělosti.

Kapitola 25.

Přímluva proti mocnostem temnot

V desáté kapitole knihy Daniel čteme o tom, co bylo zjeveno Danielovi. Postil se (byl to částečný půst), modlil se a hledal Boha. Trvalo však celé tři týdny, než se k němu dostal anděl s odpovědí, po které Daniel toužil.

Anděl mu řekl, že jeho modlitba byla vyslyšena hned prvního dne, kdy se začal modlit.

Daniel 10,12

...od prvního dne, kdy ses rozhodl porozumět a pokořit se před svým Bohem, byla tvá modlitba vyslyšena a já jsem proto přišel.

V následujícím verši pak anděl říká, proč trvalo tak dlouho, než se vyslyšení projevilo: "Ale kníže království Perského postavovalo se proti mně po jedenadvacet dní, až Michael, jedno z předních knížat, přišel mi na pomoc..." (v.13, podle Kral.).

Podívejme se zpět na první verš této kapitoly: "V třetím roce vlády Kýra, krále perského, bylo Danielovi....zjeveno slovo." Tyto události se přihodily ve třetím roce vlády Kýra, krále Persie. Kýros tedy byl člověkem, který seděl na trůně perského království.

Ale ve 13. verši anděl říká: "Kníže perského království postavovalo se proti mně." Kníže perského království se postavilo a zápasilo v nadzemských výšinách s andělem, který nesl poselství od Boha. Na pomoc mu musel přijít archanděl Michael a teprve pak mohl anděl doručit poselství Danielovi. Toto kníže perského království byla duchovní bytost.

Z této části Písma mimo jiné poznáváme, že existuje dvojí systém království.

Jedno, to na zemi, je viditelné a má lidské vládce. Ale za tímto pozemským královstvím (nebo národem) je neviditelné království se satanským vládcem.

Tím jsou vysvětleny i některé věci z Ježíšova pokušení.

Lukáš 4,5-6

5 Pak ho (Ježíše) ďábel vyvedl na vysokou horu, v jediném okamžiku mu ukázal všechna království země

6 a řekl: 'Tobě dám všechnu moc i slávu těch království, poněvadž mně je dána, a komu chci, tomu ji dám.'"

O jaké moci se tu mluví? O moci nad národy tohoto světa.

Někteří myslí, že ďábel tu moc nebo autoritu neměl. Ale kdyby tomu tak bylo, cožpak by to Ježíš nevěděl a neřekl mu to?

V Bibli stojí, že to bylo pokušení. Kdyby ďábel neměl onu moc a autoritu, o žádné pokušení by nešlo - a Syn Boží by byl spoluúčastníkem lži a podvodu. Zde šlo o opravdové pokušení.

Odkud potom měl satan tu autoritu? Dal mu ji Bůh?

Bůh stvořil svět a vše, co je na něm. Pak stvořil člověka, Adama. Jedné věci si mnoho lidí - i kazatelů -nevšimlo. Bůh řekl: "Adame, dávám ti vládu nad vším dílem svých rukou." V jistém smyslu Bůh řekl: "Adame, ty jsi bohem tohoto světa. Ty ho spravuj." Bůh dal svět Adamovi.

Ale Nový zákon nazývá bohem tohoto světa satana (2.Kor 4,4). Kdy se vlastně satan bohem tohoto světa stal? Když Adam zhřešil. Když se Adam dopustil velezrady a zaprodal se satanovi.

Všimni si, co satan říká Ježíšovi: "Tobě dám všechnu moc i slávu (nad královstvími světa), poněvadž mně je dána..."

Kdo ji satanovi dal? Bůh to nebyl. Byl to Adam.

Vládcové temnot

Anděl řekl Danielovi: "...od prvního dne...byla tvá modlitba vyslyšena." A Bůh slyší i nás toho dne, kdy se modlíme, ale někdy musíme vytrvat, než přijde odpověď.

Bůh vyslyšení našich modliteb nezdržuje - posílá svou odpověď hned tu chvíli, kdy se modlíme - v nadzemských výšinách jsou však mocnosti, které se snaží vyslyšení zadržet.

Podívejme se na 12. verš 6. kapitoly listu Efezským. Začíná, "Nevedeme svůj boj..." Kdo? Církev. Pavel píše novozákonní církvi - všem věřícím.

"Nevedeme svůj boj proti krvi a tělu..." To je právě náš problém. Snažíme se bojovat, zápasit a vyrovnat se s problémy, které vidíme, zatímco se ve skutečnosti potýkáme s neviditelnou mocí, která je v pozadí situace. Když to pochopíme, budeme mít ve svém "zápasení" úspěch.

"Nevedeme svůj boj proti krvi a tělu, ale proti mocnostem, silám a proti vládcům temnot tohoto světa..."

Vládcové temnot tohoto světa! Jiný verš Písma říká: "...celý svět je pod mocí Zlého" (l. Jan 5,19). Rozšířený překlad Bible uvádí: "...a celý svět (kolem nás) je pod mocí toho zlého."

Jestliže je celý svět pod mocí zla a temnoty, pak je vládcem celého světa ďábel. Ďábel je vládcem každého, kdo není spasen. A vládne! Nevládne však nám, protože Bible říká, že i když jsme ve světě, nejsme ze světa. Jsme dětmi světla, ne temnot.

Duch svatý je gentleman. Nikdy nevstoupí tam, kam ho nepozveš. Nebude tě ovládat. Nebude tě k ničemu nutit.

Démoni naproti tomu násilí používají. V Bibli čteme, že lidi pohánějí, nutí.

Tu je něco, v čem musíme být velmi opatrní: Každý, kdo chce lidi k něčemu dohnat, nutit, kdo je chce ovládat, je motivován duchem ďáblovým. Vidíme to i v náboženských kruzích.

"Vládcové temnot tohoto světa." Pamatujme si toto spojení z listu Efezským a podívejme se na 12. verš listu Koloským. Získáme ještě jasnější obraz.

Koloským 1,12

Budete děkovat Otci, který vás připravil k účasti na dědictví svatých ve světle."

Všimněme si výrazu "ve světle"!

A teď následující verš: "On nás vysvobodil z moci tmy a přenesl do království svého milovaného Syna." Rozšířený překlad Bible zní: "(Otec) nás osvobodil a přitáhl k sobě z pod kontroly a nadvlády tmy, a přenesl nás do království svého milovaného Syna."

Otec nás tedy vyjmul z pod kontroly tmy a vládců tmy - ďábla, démonů a zlých duchů v satanově království. To je tedy obsahem 6. verše 12. kapitoly listu Efezským.

Stojí tu, že vedeme boj. Nevedeme boj s Bohem. S kým tedy vlastně? Ef 6,12 říká, že vedeme boj "proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla."

Poznámka v mém vydání Bible uvádí, že se jedná o "zlé duchy v ponebesí." V Bibli se mluví o trojím nebi.

Znalci Bible jsou přesvědčeni, že v 2. listu Korintským 12,2 mluví apoštol Pavel o sobě, když říká: "Vím o člověku v Kristu, který byl před čtrnácti lety přenesen až do třetího nebe; zda to bylo v těle či mimo tělo, nevím - Bůh to ví."

První nebe je to, které vidíme nad sebou, obloha; za ním, ve vesmíru jsou hvězdy a tak dále, a pak, za tím, třetí nebe - nebesa nebes - tam, kde je trůn Boží.

V ponebesí, atmosférické vrstvě nad námi, jsou zlí duchové. Všimněme si, jak o této skutečnosti mluví 28. kapitola knihy Ezechiel.

Prvních deset veršů je slovo Hospodinovo, prorocké slovo, dané skrze proroka Ezechiele týrskému vévodovi, který se nadýmal pýchou. Bůh mu řekl skrze proroka Ezechiele: "Jsi člověk." Týrský vévoda byl tedy člověk. Andělé nejsou

lidé. Zlí duchové nejsou lidé.

V 11. až 19. verši této kapitoly je další prorocké slovo poslané skrze Ezechiele; je však určeno týrskému králi, bytosti, která nemohla být týrským vévodou, jehož

Bůh předtím oslovil jako člověka. Týrský král tedy musí být bytost, duchovní síla, temná mocnost za tímto královstvím.

Ezechiel 28,11-15

11 I stalo se ke mně slovo Hospodinovo:

12 'Lidský synu, začni žalozpěv nad týrským králem. Zapěj o něm: Toto praví panovník Hospodin: Byl jsi věrným obrazem pravzoru, plný moudrosti a dokonale krásný.

13 Byl jsi v Edenu, zahradě Boží, ozdoben všemi drahokamy... Tvé bubínky a flétny... byly připraveny v den, kdy jsi byl stvořen.

14 Byl jsi zářivý cherub ochránce, k tomu jsem tě určil, pobýval jsi na svaté hoře Boží, procházel ses uprostřed ohnivých kamenů,

15 na svých cestách jsi byl bezúhonný ode dne svého stvoření, dokud se v tobě nenašla podlost. '

Bůh tu mluví o ďáblovi, Luciferovi, když říká: "Byl jsi v Edenu, zahradě Boží..." Týrský vévoda, člověk, tam být nemohl. Ještě se nenarodil. Ne, tento "týrský král" není člověk; je to stvořená bytost (v.13,15).

V těchto dvou bytostech - týrském vévodovi, člověku a týrském králi, duchovní bytosti, samotném Luciferovi, podává Bible představu o přirozeném království na zemi, které je ovládáno druhým, duchovním královstvím téhož jména.

Všechno na tomto světě - každý člověk, každá bytost - je ovládáno, vedeno nebo ovlivňováno duchovními bytostmi v neviditelném světě. I my jako křesťané jsme ovlivňováni a vedeni Duchem Božím. V Řím 8,14 čteme: "Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží."

Kdyby lidé porozuměli existenci tohoto druhého světa - duchovního světa - a pochopili, že je to svět, ve kterém přebývá Bůh - svět bez začátku nebo konce - stala by se víra snadnou a přirozenou záležitostí.

Důvodem, proč můžeš počítat, že věci jsou hotovy dřív, než se ukáží jako skutečnost v hmotném světě, je to, že už jsou hotovy ve světě duchovním. Uvěříš-li, že v duchovním světě opravdu hotovy jsou, stanou se skutečností i zde.

Proto Ježíš říká: "Proto vám pravím, věřte, že všecko, oč v modlitbě prosíte, je vám dáno, a budete to mít" (Mař 11,24).

Teď se podívejme na něco, čeho sis možná ještě nevšiml. Vraťme se k šesté kapitole listu Efezským:

Efezským 6,10-18

10 A tak, bratři, svou sílu hledejte u Pána, v jeho veliké moci.

11 Oblecte plnou Boží zbroj, abyste mohli odolat ďáblovým svodům.

12 Nevedeme svůj boj proti krvi a tělu, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla.

13 Proto vezměte na sebe plnou Boží zbroj, abyste se mohli v den zlý postavit na odpor, všechno překonat a obstát.

14 Stůjte tedy opásáni kolem beder pravdou, obrněni pancířem spravedlnosti,

15 obuti k pohotové službě evangeliu pokoje

16 a vždycky se štítem víry, jímž byste uhasili všechny ohnivé střely toho Zlého.

17 Přijměte také přilbu spasení a meč Ducha, jímž je Slovo Boží.

18 V každý čas se v Duchu svatém modlete a proste, bděte na modlitbách a vytrvale se přimlouvejte za všechny svaté.

Obvykle přestáváme číst s veršem 17. Tím ale předcházející verše vytrhujeme ze souvislosti. Je v nich více pravdy, než jsme dosud poznali.

Protože ve svém modlitebním životě opravdu zápasíme s mocnostmi, silami, vládci temnot tohoto světa a zlými duchy v nadzemských výšinách, je naše oblečení v plnou Boží zbroj určeno právě k tomu, abychom mohli vstoupit do modlitebního života!

Je prakticky zbytečné brát na sebe Boží zbroj a potom do modlitebního zápasu nejít!

Když se křesťané začínají modlit, neměli by nikdy zapomenout, že v Ježíšově jménu máme autoritu proti všem mocnostem temnot.

Za 45 let - od té doby, co jsem se naučil doopravdy modlit - jsem se nemodlil jedinou modlitbu, která se týkala mě nebo mých potřeb, aniž bych téměř okamžitě nedostal odpověď.

Proč? Protože vím, jak se modlit. Vím, co mi náleží. Vím, jak uplatnit autoritu nad ďáblem. Vím, jak na něho jít a říci mu: "Ihned přestaň se svými podvody!"

Bible nás nazývá občany nebes. Vím, jak se mám dožadovat svých vlastních práv; nemohu se ale vždycky dožadovat práv za někoho jiného. Jakožto občan své žerně mohu uplatňovat svoje volební právo, ale nemohu uplatňovat volební právo tvoje. To musíš udělat ty sám.

Mnohokrát hledají lidé někoho, kdo by se za ně modlil. Neúčinkuje to vždycky, protože tento druhý nemá autoritu nad jejich životem.

A tu přichází na řadu přímluva. Musíme se přimlouvat za lidi, kteří neznají svá práva. Jsou třeba opravdoví, upřímní, po léta spasení, dokonce i naplněni Duchem, ale duchovní věci jim zůstávají skryty.

Když se modlíme za druhé, je třeba, abychom věnovali více času přímluvě, protože někdy mohou být pod vlivem působení zlých duchů. Někdy i křesťané podléhají působení zlých duchů a dovolí jim, aby je ovládali.

Když jsem se modlil za někoho z vlastního příbuzenstva, musel jsem si udělat čas na to, abych se postavil ďáblu. Obvykle jsem se za ně modlil soukromě, potají, nic jsem jim o tom neřekl.

(V tom bývá naše potíž: Pokoušíme se jednat s určitou osobou, zatímco bychom se měli zabývat mocností, která je za problémem.)

Prostě jsem řekl: "Lámu moc ďábla nad tím a tím."

V listu Efezským 6,18 čteme o přímluvách "za všechny svaté" (oni totiž někdy sami nevědí, jak se mají sami za sebe modlit).

Přímluvcem je ten, kdo zaujímá místo někoho jiného.

Přímluva v jazycích

Jednou formou přímluvy je přímluva v neznámém jazyku.

> *1.Korintským 14,14 (Král)*
>
> *Modlím-li se jazykem, duch můj se modlí, ale mysl má je bez užitku.*

Modlení v jazycích nám dává možnost modlit se za "věci, které neznáme" - za něco, o čem třeba vůbec nevíme - za lidi, které neznáme.

Duch Boží nám může pomoci přimlouvat se za lidi a situace, za něž se nedovedeme modlit "jak bychom měli". Víme sice, že bychom se měli modlit, ale často nevíme jak.

Dostal jsem se do podobné situace mnohokrát. Řekl jsem: "Pane, dovedu se modlit, ale ne tak, jak bych měl."

Modlitby jako: "Bože, požehnej tomu a tomu", "Bože, pomoz jim" nebo "Bože, udělej to" se zdály nevhodné. Řekl jsem tedy: "Pane, odevzdávám se vedení Ducha svatého, aby mi pomohl přimlouvat se za toho jednotlivce nebo situaci." A začal jsem se modlit v jazycích.

Přímluva myslí

Myslí se můžeme přimlouvat za věci, o nichž víme. Jsem přesvědčen, že v této oblasti máme autoritu a moc, které jsme dosud nepoužili. Někteří z nás se dostali tak na okraj.

Můj vedoucí nedělní školy, dělník na naftovém čerpadle, spadl v roce 1947 z těžní věže do strojovny. Dostal jsem zprávu, že je mrtev.

Když jsem přijel na místo neštěstí, ležel na zemi blízko čerpadla. Nedaleko stála sanitka. Kolem bylo plno lidí. Poklekl jsem vedle dr. Garretta. Šeptal mi: "Myslel jsem, že je mrtev. Ještě není, ale zemře brzy a my s ním nemůžeme hnout. Když s nim pohneme, zabijeme ho."

A pak řekl ještě: "Vezměte jeho ženu stranou a připravte ji na to."

Vzal jsem ji za ruku a odvedl ji stranou - ne, abych ji připravil, ale abych se s ní modlil.

Když jsme poodešli od kolemstojících, řekla: "Bratře Hagine, dr. Garrett nevěří, že to táta přežije, že ne?"

Řekl jsem: "Ne, sestro, nevěří."

Ona na to: "Není to úžasné, že ty a já máme vnitřní informaci?" (Myslela tím informaci uvnitř Bible).

Řekl jsem: "Ano, diky Bohu, že máme. Budeme se modlit a bude žít."

Zůstal na živu. Ležel na zemi, zabalen v pokrývkách. Dr. Garrett zůstal u něho. Nakonec se rozhodl, že se přece jen odváží převozu do nemocnice. Myslím, že musel tušit, že ho držíme naživu, protože mi řekl: "Vím, že se nám nepodaří dostat ho živého do Tyleru, ale dáme ho do sanitky a zkusíme to. Nastupte si také a jeďte s ním."

Abych to zkrátil - přežil i tu jízdu. Čekali na něho tři lékaři.

Sel jsem do nemocnice a zůstal u něho přes noc. Jeho žena u něho byla ve dne v noci.

Třetího večera asi v osm hodin mi jeden z lékařů řekl: "Budu k vám upřímný. Teď už začíná třetí noc a pořád je ještě v šoku. Neznáme ani rozsah jeho zranění a nemůžeme ho vzít na rentgen, abychom ho vyšetřili. Jak s ním pohneme, zabijeme ho. Udělali jsme všecko, co jsme mohli. Půjde to s ním teď rychle ke konci a my s tím nemůžeme nic dělat."

V pokoji, kde ležel, seděla jeho žena a bylo na ní vidět, že je unavená. (Duch chce, ale tělo je slabé. Když fyzicky zeslábneš, je tvému duchu těžké, tvému vnitřnímu člověku, aby si udržel nadvládu, zvláště, když máš celý případ přímo na očích.) Viděl jsem, že její víra slábne. A věděl jsem také, že ji odsud musím dostat pryč. Věděl jsem, že když ona tu zůstane, on zemře.

(Mnoho lidí zemřelo proto, že s nimi jejich příbuzní zůstávali. Pochopil jsem, proč je Ježíš někdy posílal pryč z místnosti, když chtěl uzdravit nemocné).

Nic jsem jí nenalhával, ale neřekl jsem jí ani, co mi řekl lékař. Řekl jsem: "Jdi si teď odpočinout. Zavolám tě, jestli se něco změní. Ale bude v pořádku."

Musel jsem té noci podstoupit duchovní zápas. Dokud jsem byl vzhůru a hlídal, vedlo se mu dobře. Ale byla to už třetí noc, co jsem byl vzhůru a když jsem začal v křesle dřímat, umíral.

Sestra, která měla té noci službu, mě probudila, když přišla, aby se podívala, jak je mu pod kyslíkovým stanem. Když jsem se na něho podíval, pomyslil jsem si: "Zemřel! Usnul jsem a nechal jsem si ho umřít pod rukama."

Vzrušeně jsem se zeptal sestry: "Je mrtev?"

"Ne," řekla. "Myslela jsem, že je. Ale nedožije se konce mé služby v sedm ráno." To bylo ve dvě hodiny v noci.

Vyšel jsem na chvíli na chodbu a modlil jsem se. Velice tiše jsem se za něho přimlouval. Přednesl jsem jeho případ. Bůh totiž řekl:

Izajáš 43,25-26

25 Já, já sám vymažu kvůli sobě tvoje nevěrnosti, na tvé hříchy nevzpomenu.

26 Připomeň mi to, můžeme se spolu soudit, oznam, pro co bys mohl být ospravedlněn. ("oznam" podle Král)

"Připomeň mi to." Bůh nás *vyzývá,* abychom mu připomenuli, co řekl. To se týká modlitby. "Oznam." Poznámka v mé Bibli to uvádí jako "předlož svůj případ." Jinými slovy nás Bůh vybízí: "Postav se za svůj případ."

A tak jsem prostě ve dvě hodiny v noci tam na nemocniční chodbě šeptal: "Pane, zkrátka ho nenechám u-mřít." A předložil jsem před něho svůj případ.

"Za prvé," řekl jsem, "je to můj vedoucí nedělní školy. Možná, že není nejlepší na světě, ale je to ten nejlepší, kterého jsem kdy měl. Pomáhá mi. Navštěvuje ty, kdo nechodí pravidelně. Věnuje se tomu celý týden. A pomáhá mi ještě ve spoustě jiných věcí.

Za druhé, dává třetinu svých příjmů sboru.

Za třetí, má na lidi dobrý vliv a je pro ně dobrým příkladem, když svědčí o Bohu. Mluvil jsem s obchodníky ve městě. Věří mu a váží si ho.

Potřebuji ho. Jsem tvůj podřízený pastýř. Ty jsi velký Pastýř Církve. Co potřebuji já, potřebuješ i ty.

Za čtvrté, Bible jasně říká, že smrt je nepřítel. Není od Boha. Její skutečný strůjce je ďábel. Až bude ďábel definitivně poražen, přestane mít i smrt moc nad lidmi. A tak smrt odmítám a poroučím jí, aby od něho odešla. Nenechám ho umřít!"

Šel jsem zpět do jeho pokoje, sedl jsem si a znovu začal dřímat. Život z něho odcházel. Vstal jsem a všechno jsem opakoval podruhé - předložil jsem jeho případ. Celkem se to všechno opakovalo čtyřikrát; po čtvrté ve čtyři hodiny ráno.

V osm přišel doktor, zvedl kyslíkový stan a poslouchal mu na prsou. Za chvíli se ke mně obrátil a řekl: "Už to překonal! Už to překonal! Možná, že se z toho dostane! Dejte sem nosítka! Vezmeme ho na rentgen."

Když ho přivezli zpátky z rentgenu, řekl mi tentýž doktor: "Má padesátiprocentní naději."

Jen jsem tam tak stál, ale uvnitř ve mně všechno skákalo a myslel jsem si: 'Padesátiprocentní naději! Co to povídáte, doktore? Naděje, že se z toho dostane, je stoprocentní!' A opravdu se z toho dostal.

Manželce ani nikomu jinému jsem neřekl ani slovo o tom, jak jsem se za něho modlil. Ale když byl potom zase poprvé ve shromáždění, pověděl to sám.

Nejdříve poděkoval všem za modlitby a pak řekl: "Nikdy nelitujte toho, kdo zemře. Poslední věc, na kterou se pamatuji je, že padám. Nepamatuji si ani, jak jsem spadl do strojovny. A první, na co si zase vzpomínám, je, až jak jsem se zase probral v nemocnici. Když jsem se probral, necítil jsem vůbec žádnou bolest.

Ale když jsem byl v bezvědomí, musel jsem umřít. Šel jsem vzhůru do nebe. Slyšel jsem sbor andělů. Jakživi jste takový zpěv neslyšeli.

Viděl jsem Ježíše. Přišel ke mně. Zrovna jsem chtěl před ním padnout na kolena, abych mu vyznal, jak ho mám rád, když řekl: 'Budeš se muset vrátit.[1]

Řekl jsem: 'Nechci jít zpátky.'

Ježíš řekl: 'Musíš jít zpět na zem.'

Řekl jsem: 'Nechci jít zpátky na zem.'

A Ježíš řekl potřetí: 'Musíš. Bratr Hagin tě tady nenechá.'

Pak se Ježíš obrátil a jako byste odhrnuli záclonu z okna, odhrnul oponu a já slyšel, jak bratr Hagin říká: 'Pane, nenechám ho umřít!'

Ježíš řekl: 'Vidíš, nechce tě tu nechat.'

A to další, na co si vzpomínám, je, že jsem se probudil v nemocnici," končil svědectví můj vedoucí nedělní školy.

Neřekl jsem mu, že jsem se tak modlil. Jak to věděl? Pán mu dovolil, aby mě slyšel a řekl mu, že to je důvod, proč nemůže zůstat v nebi!

To mě přivedlo na myšlenku - tehdy v roce 1947 - že k přímluvě máme autoritu, které jsme dosud nikdy nepoužili.

Věřím, že jsme někdy, aniž bychom si to uvědomili, zaujali své místo v naší smlouvě ve jménu Ježíšově a opravdu se přimlouvali. A aniž jsme zkoumali, co o tom říká Bible, pomysleli jsme si: "To byla veliká zkušenost, ke které mi Pán pomohl. Nejspíš se mi už nikdy nic podobného opakovat nebude." A takové myšlení nás pak také dovedlo k porážce.

Po třech letech, když byl v nemocnici můj tchán a umíral, jsem si na tuto zkušenost s vedoucím nedělní školy vzpomněl.

Jak jsem stál u tchánovy postele - byl v bezvědomí - řekl jsem: "Pane, věřím, že

mohu zabránit tomu, aby umřel a poručit smrti, aby ho nechala být. Věřím, že mu ve jménu Ježíše mohu přikázat, aby žil."

Bůh řekl u Izajáše 43,26: "Suďme se spolu." Tentokrát to byl On, kdo promluvil. Uvnitř, v mém nitru, mi Pán jasně řekl skrze Ducha: "Ne, nedělej to."

To znamená, že jsem k tomu autoritu měl!

"Nech ho na pokoji, nech ho umřít," řekl. A pak pokračoval: "Především, je mu sedmdesát. Slíbil jsem vám sedmdesát nebo osmdesát let." (To je minimum. Můžeš jít dál. Jestliže máš větší víru, žádej víc. Ale nespokojuj se s ničím menším.)

"Za druhé," řekl Pán, "je připraven jít. Duchovně, finančně, všechno má v pořádku. Ne vždycky byl tak připraven. Jeho finanční záležitosti jsou v pořádku; vůbec všechny jeho záležitosti jsou v pořádku. Nikdy pro něho nebude příhodnější čas zemřít, než je teď. A tak mu dej pokoj a nech ho zemřít."

"Dobře, Pane," řekl jsem, "nechám ho být, ale mám jednu jedinou prosbu. Přiveď ho ještě zpět ze smrti, ať ještě přijde k sobě a vydá o sobě dobré svědectví, aby každý věděl, kam odešel. Pak ho nechám jít."

Ještě jsem tato slova ani nedomluvil a nemocný otevřel oči.

"Kenne," Tekl, "umírám."

Odpověděl jsem: "Ano, pane Rooker vím to."

Řekl: "Čím dřív, tím lip."

Já odpověděl: "Já vím."

A on ještě: "Dojdeš dolů, zavoláš děti a přivedeš je, abych je ještě viděl, než půjdu, viď?"

"Ano, udělám to."

Naše děti byly jeho jedinými vnoučaty. Zatelefonoval jsem našemu pastorovi do Garlandu v Texasu a poprosil ho, aby přivezl naše děti do nemocnice v Shermanu.

Zatím jsem vyhledal matku představenou - byla to katolická nemocnice - a požádal jí o dovolení přivést malé děti.

Řekla: "Neohlížejte se na žádné předpisy. Měl zemřít už před dvěma dny. Nemůžeme pochopit, jak se stalo, že ještě přišel k vědomí. Přiveďte si koho chcete - je zázrak, že ještě žije."

A tak se rodina, i s malými vnoučaty, sešla u jeho postele. A řekli byste, že se příští den chystá na dovolenou. Neuronil ani slzu. Sestry zdvihly matraci jeho postele, aby se mohl opřít a tak seděl, smál se a hovořil.

Příštího dne upadl do bezvědomí a umíral. Stál jsem u nohou postele, když ho smrt zasahovala svými posledními doteky.

Náhle otevřel oči: "Můj Bože, Kenne, umírám."

Řekl jsem: "Vím, pane Rooker, ale nebojíte se jít, že ne."

"Ne," Tekl, "nebojím se."

Řekl jsem. "Ležte klidně a nechtě ji přijít."

Ležel, usmíval se klidně a tvář se mu rozjasnila, když odcházel. Chvála Pánu! (Je třeba mít víru k životu - ale

je třeba mít víru i k tomu, aby člověk mohl zemřít).

Je možné se někdy přimlouvat a vyprosit si něco, co není ani nejlepší, ani nejmoudřejší.

Musíme užívat moudrosti - protože máme autoritu. Naučila mě to zkušenost. Vím to i ze Slova.

Slovo říká, že v mnoha případech Bůh udělá, oč prosíme, protože máme tu autoritu.

Jsem přesvědčen, že když prostě půjdeme ve světle Božího slova a budeme se přimlouvat, můžeme změnit životy svých milovaných i život svého národa.

Můžeme zadržet mocnosti temna. Můžeme mařit skutky ďáblovy.

Kapitola 26.

Půst

"Až se u tebe tato znamení dostaví, učiň, co se tvé ruce naskytne, nebot Bůh bude s tebou."

1.Samuelova 10,7

> V některých případech je důležitý půst. Neexistuje na to žádné pevné pravidlo. Ten, kdo zápasí na modlitbě, udělá, "co se jeho ruce naskytne". Jestliže shledá, že je zapotřebí, aby se postil, pak ať se postí.
>
> - Reidt

Ve všech dopisech - knihách Nového zákona psaných církvi - není ani jediná *výzva* církvi k půstu.

To ale neznamená, že bychom se postit neměli.

O půstu jsou zmínky, ale v listech nejsou stanovena žádná pravidla, ani výzva, že se církev má postit.

To proto, že neexistují žádná závazná pravidla půstu. Máme se postit tehdy, když se naskytne příležitost či potřeba.

Půst Boha nezmění. Je stejný předtím, než jsi začal, v době, kdy se postíš i potom, když skončíš.

Půst však změní tebe. Pomůže ti udržet tělo pod kontrolou. Pomůže ti, abys byl vnímavější pro vedení Božího Ducha.

Pán ti může dát pokyn, aby ses postil. Mně se to několikrát při zvláštních příležitostech stalo. Mohu však dodat, že jsem nikdy nebyl veden k tomu, abych se postil déle než tři dni po sobě.

Kapitola 27.

Přímluva za vlastní zemi

"Na prvním místě žádám, aby se konaly prosby, modlitby, přímluvy, díkůvzdání za všechny lidi, za krále a za všechny, kteří mají v rukou moc, abychom mohli žít tichým a klidným životem v opravdové zbožnosti a vážnosti. To je dobré a vítané u našeho Spasitele Boha, který chce, aby všichni lidé došli spásy a poznali pravdu."

l.Timoteovi 2,1-4

Když skončila poslední bohoslužba řady evangelizačních shromáždění "Tábor '79", zašli někteří z řečníků a další hosté k nám do hotelu, aby s námi povečeřeli.

Jak jsme tak mluvili o Božích věcech, pocítil jsem náhle přítomnost Ducha svatého. (Vlastně jsem jen třikrát v životě cítil jeho přítomnost tak silně.)

Řekl jsem ostatním: "Pojďme se modlit. Boží Duch mnou pohybuje."

Modlili jsme se. Veden Duchem, dostal jsem slovo pro každého z přítomných. Pak jsem se dostal pod vliv Ducha modlitby a přímluvy. Nedovedu to jinak vyjádřit než, že jsem byl "ztracen v Duchu". Nebyl jsem v bezvědomí. Byl jsem jen více na straně duchovních věcí. Duchovní věci pro mě byly skutečnější než věci přirozené.

Seděl jsem se zavřenýma očima a modlil se v jazycích, což trvalo, jak se později ukázalo, několik hodin. (Bylo krátce po půlnoci, když jsme se začali modlit. Když potom všechno skončilo a já otevřel oči, bylo po čtvrté hodině ráno. Mně ale připadalo, jakoby uplynulo tak 10 nebo 15 minut.)

Pán ke mně mluvil. Mezi jiným mi dal také pokyny, týkající se naší školy modliteb a uzdravení, kterou nyní máme při Biblickém středisku Rhema každý týden od pondělí do pátku.

A něco jsem uviděl. Viděl jsem, jak z Atlantického oceánu vystupují tři zjevení. Vypadala jako obrovské žáby, černé, velké jako velryby. Jedna z nich byla ve vzduchu. Ty zbývající dvě právě vystrkovaly hlavy z vody dál na východě.

Něco podobného jsem uviděl už před devíti lety.

Ježíš mi řekl: "Stejné vidění jsi měl v roce 1970. Tehdy jsem ti řekl přesně, co znamená, ale ty jsi neudělal, co bylo potřeba. Řekl jsem ti tehdy roku 1970, aby ses modlil za představitele své země. Co se stalo (Wa-tergate a další), není jen vinou muže, který byl tehdy presidentem. Za to budu volat k odpovědnosti křesťany této země. To vy jste dopustili, co se potom stalo ve vaší zemi. Kdybyste se modlili, nikdy by k tomu bylo nedošlo. Ukázal jsem ti, co se stane.

Jen se k tomu vrať a podívej se..."

(Později jsem vyhledal záznam toho, co mi Pán řekl v roce 1970, v zápiscích o zvláštním shromáždění, které jsme měli v říjnu toho roku.)

Ježíš pak pokračoval: "Roku 1970 jsi viděl podobná temná zjevení, jak vystupují z Atlantiku a poskakují přes celou zemi. Kdybyste byli ty a ostatní křesťané udělali, co jste udělat měli, nic z toho by se bylo v tvé zemi nestalo. Nedošlo by k nepokojům. Nedošlo by k žádným politickým zmatkům. Váš president by se nebyl dopustil těch chyb, které udělal. Za to, co se stalo, budu volat k odpovědnosti církev."

Dal jsem se do pláče a vykřikl: "Ó, Bože!"

"Ano," odpověděl, "ty a církev nesete odpovědnost."

Pak pokračoval: "Když to řekneš některým křesťanům, budou se tomu smát. Ale až budou stát před mým soudem a budou souzeni přísněji než muž, který byl tehdy presidentem, smích je přejde.

Kdyby křesťané dělali to, co jsem jim řekl v Bibli -kdyby se modlili za představitele své země - zabránili by zlým duchům v jejich činnosti."

Dále pak řekl: "Podobné věci - ne tytéž, ale podobné, se chystají znovu. Nebudete-li se modlit, dojde k nim.

Nebudu volat k odpovědnosti za národ presidenta; budu volat k odpovědnosti křesťany."

Chci tu teď něco vysvětlit - je třeba, abychom věděli, jak taková vidění vykládat. Viděl jsem ta tři zjevení vystupovat z Atlantického oceánu. To však neznamená, že vystupují z opravdového oceánu. Od knihy Genesis až po Zjevení znamenají "moře" a "vody" lidské zástupy. Ty věci, které se na nás chystají, mají tedy svůj původ uprostřed lidí. Hříšníci jsou pod nadvládou satanovou; jsou v jeho království.

Ježíš řekl: "Jestliže se křesťané nebudou modlit, dojde k nepokojům - z jiných důvodů než tehdy - dojde k nepokojům, rozbrojům a zmatkům po celé zemi.

Stane se i něco presidentovi, něco, co by se nemělo stát a co se také nestane, když se budete modlit.

Za třetí, stane se něco, co nepříznivě zasáhne do hospodářství země a naruší její finanční strukturu. Vy však můžete všem těmto třem věcem zabránit. Můžete zabránit sociálním nepokojům. Můžete zastavit pozdvižení a činnost ďábla v oblasti politiky. Můžete ďáblu zabránit v zásahu do finančních záležitostí své země.

Všem těmto třem věcem můžete zabránit přímluvnou modlitbou. To je jedna z hlavních náplní pro vaši školu, kterou začnete na podzim."

Nejdříve to hlavní

Bůh nám dal přesný návod, co dát na první místo.

"Což o to", slyšel jsem lidi říkat, "ale dokud jsou u moci demokraté, nic se dít nebude." Jiní zase: "Dokud jsou tu republikáni..."

Jestliže dáváš na první místo politickou stranu, moc toho jako křesťan nedosáhneš. Křesťané musí dávat na první místo to hlavní.

Slovo říká: "Na prvním místě žádám..."

Na prvním místě! Ještě dřív než se začneš modlit za své děti, za mě, dříve než se já začnu modlit za tebe: "...aby se konaly prosby, modlitby, přímluvy, díkůvzdání za všechny lidi, za krále a za všechny, kteří mají v rukou moc..."

Abychom měli jistotu, kdo ti "všichni lidé" jsou, je dále psáno: "za krále a za všechny, kteří mají v rukou moc."

Především se tedy máme modlit za svou vládu - za ty, kdo mají autoritu, ať už na jakékoliv úrovni, až po místní správu.

Proč? Čti dál...

"...abychom mohli žít tichým a klidným životem v o-pravdové zbožnosti a vážnosti.." Abychom tedy "my", jako křesťané mohli vést tichý, klidný život. Bůh se o nás zajímá.

Ani jeden z těch králů, za něž Pavel chtěl, aby se křesťané tehdy modlili, nebyl znovuzrozen.

Požehná Bůh vládcům, i když nejsou spaseni?

Jistě. Duch Boží by nám neříkal, abychom se modlili za něco, co nemůžeme dostat. To by bylo nesmyslné.

Proč jim tedy požehná? Jeden z důvodů je, že má zájem o nás.

"To je dobré a vítané u našeho Spasitele Boha..." Je dobré a vítané u našeho Spasitele Boha, abychom se nejprve modlili za všechny, kdo mají autoritu. Je dobré a vítané u našeho Spasitele Boha, abychom vedli tichý a klidný život.

"...který chce, aby všichni lidé došli spásy a poznali pravdu." Když je válka - nepokoje v zemi, povstání - je obtížné šířit evangelium. Když je ale mír, klid v zemi -máme i volnost k tomu, jít a šířit evangelium.

Žádný div, že chce ďábel útočit například na Spojené státy. Když se rozhlédneme po světě, uvidíme, že 90% misijní práce je řízeno a podporováno z Ameriky. Kdyby se ďáblu podařilo nás zastavit, podařilo by se mu také přerušit proud Božího požehnání.

Ale chvála Bohu, to nemůže!

_Jak se tedy máme modlit za ty, kdo mají moc?

"...prosby, modlitby, přímluvy, díkůvzdání..."

Přímluvná modlitba je modlitba za druhé. Tento verš mluví o modlitbě za druhé - za ty, kdo mají moc. Přímluvce zaujímá místo někoho druhého nebo zastupuje jeho případ.

Jedním příkladem v Bibli je Abrahamova přímluva za dvě města - Sodomu a Gomoru. Čteme o tom v 18. kapitole knihy Genesis.

Hospodin řekl: "Mám Abrahamovi zamlčet, co hodlám učinit?" (v.17).

Nechtěl zničit ta dvě města, aniž by o tom informoval svého přítele, se kterým uzavřel smlouvu.

Abraham si byl vědom, že má za sebou práva této smlouvy, když řekl Hospodinu: "Vyhladíš snad se svévolníkem i spravedlivého? Možná, že je v tom městě padesát spravedlivých; vyhladíš snad i je a nepromineš tomu místu, přestože je v něm padesát spravedlivých? Přece bys neudělal něco takového a neusmrtil spolu se svévolníkem spravedlivého; pak by na tom byl spravedlivý stejně jako svévolník. To bys přece neudělal. Což Soudce vší země nejedná podle práva?" (v.23-25).

Pán řekl: "Najdu-li v Sodomě, v tom městě, padesát spravedlivých, prominu kvůli nim celému místu" (v.26).

Vzpomeňme, co stojí psáno v 1. Tim 2,2: "...abychom (my) mohli žít tichým a klidným životem..."

Bůh řekl, že ušetří celé město pro padesát spravedlivých.

Abraham snižoval počet, až nakonec řekl: "Možná, že se jich tam najde deset."

A Hospodin řekl: "Nezahladím je ani kvůli těm deseti" (v.32).

Pomysli jen na hrozné hříchy, které v Sodomě byly -a přece, Bůh řekl, že zachová celé místo pro těch deset.

Víte, tenhle svět by už dávno vzal za své, kdyby nebylo nás křesťanů. Ježíš řekl: "Vy jste sůl země" (Mat 5,13).

Jsem už dost starý na to, abych pamatoval, jaké to bylo, než jsme měli chladničky. Můj dědeček zabíjel prasata a maso pak nakládal do soli, aby se nekazilo.

Svět je dost zlý - ale kdyby nebylo nás, křesťanů, bylo by to s ním jistě daleko horší.

Bůh řekl, že ušetří ta dvě města pro deset spravedlivých.

V Americe je dneska víc než jen deset spravedlivých.

Někteří říkají: "Jsme v koncích."

Ne, nejsme!

Neposlouchejte takové řeči.

Věřím, že jsou dnes v Americe lidé, kteří zaujmou svá místa na modlitbě stejně jako Abraham.

Abraham nestál a nemluvil o tom, jak zlé to u nich je a jak půjdou všichni do pekla. Přimlouval se za ně!

Když my zaujmeme své místo, můžeme věci změnit.

Máme lepší smlouvu, založenou na lepších zaslíbeních!

Byl jsem na návštěvě u jednoho kazatele, jehož čtyřletý syn se choval tak, že mě to uvádělo do rozpaků a že to pohoršilo i mého syna, kterému byly tehdy právě také čtyři. Když jsme pak nastupovali do auta, řekl mi: "To je ale hrozný kluk, vid!"

Bylo opravdu hrozné slyšet ho, jak s tatínkem mluví. Když ho otec vzal do náruče, aby ho trochu uklidnil, začal ho chlapec fackovat a křičel: "Lháři! Tak to vůbec není, jak to říkáš! Lžeš!"

Ten pastor - kazatel plného Evangelia, naplněný Duchem - mi řekl: "Je to tak, jak stojí v Bibli. V těch posledních dnech nebudou děti poslouchat rodiče."

"Ano," řekl jsem na to, "v Bibli taky stojí, že láska mnohých ochladne, ale to neznamená, že musí ochladnut moje láska. A neznamená to, že moje děti nebudou poslouchat své rodiče."

Je možno jen tak posedávat a říkat: "Ano, v Bibli stojí, že ti, kdo jsou špatní, budou ještě horší, že se dají svádět ke zlému a že to všechno špatně skončí. Láska mnohých ochladne..." A jestli budeš i ty setrvávat na takovém základě, sám ochladneš. Přemůže tě ďábel a s tebou i všechny tvé děti.

Ty ale takto uvažovat nemusíš.

Probuď se a uvědom si, kdo jsi v Kristu. Brány pekel Církev nepřemohou! Ježíš je Hlavou Církve, ne Satan. Ježíš je větší než ďábel. Ježíš už ďábla přemohl. Zvítězil nad ním svým zmrtvýchvstáním - a jeho vítězství je i mé vítězství.

Přemýšlej ve shodě s Božím Slovem a uvědom si, že ať je situace jakákoliv, my něco udělat můžeme.

Ezechiel 22,30-31

30 Hledal jsem mezi nimi muže, který by zazdíval zeď a postavil se v trhlině před mou tvář za tuto zemi, abych ji neuvrhl do zkázy, ale nenašel jsem.

31 Vylil jsem tedy na ně svůj hrozný hněv, v ohni své prchlivosti jsem s nimi skoncoval, jejich cestu jsem jim uvalil na hlavu."

Tak mluví Bůh. Abraham se přimlouval za dvě města. Zde Bůh mluví o celém

národě. Kdyby mohl najít jediného muže, který by se postavil do trhliny a přimlouval se za svůj národ, soud by byl nepřišel.

"Ano, ale když chtěl Bůh tu zemi ušetřit, proč to tedy neudělal? Copak není Bůh? Jestliže je to jeho vůle, proč to neudělá?", může se někdo zeptat.

Vrať se k 1. Tim 2,4. Tam je psáno, že Bůh chce, aby došli všichni lidé k poznání pravdy. Proč tedy jednoduše nejde a neudělá ze všech nově narozené? Jestli může udělat všechno, co chce, proč neudělá tohle? Proč čeká, až se začne někdo přimlouvat?

O této věci jsme podrobně uvažovali v první kapitole, "Proč se modlit?"

Satan se stal bohem tohoto světa, dokud neskončí Adamův pronájem. Mým bohem není - já nejsem z tohoto světa. Je ale odpovědný za války mezi národy, vraždy a všechno násilí, které na světě je.

Bůh nechce porušit své vlastní slovo. Dal svět do správy Adamovi. Adam ho postoupil ďáblovi. Adamův pronájem se chýlí ke konci. Ale do té doby - Bůh může zasáhnout jen tehdy, když křesťané hledají jeho tvář a prosí ho, aby zasáhl.

Satanova autorita nad věcmi světa může být přemožena jen tehdy, když se křesťané modlí a přimlouvají za svou zemi. Bůh dnes touží po někom, kdo by zazdí val zeď a postavil se v trhlině před jeho tvář za svou zemi.

Přimlouvat se můžeš ve svém jazyce, nejlépe však v jiných jazycích; tak tvou přímluvu povede Duch svatý. Popros Ducha svatého, aby ti pomohl, a vytrvej v přímluvách.

V tomto bodě někteří lidé nejednají správně. Nevyslechnou celé učení, jen tak v běhu něco popadnou a už jsou pryč. Jsou ovšem případy, kdy se modlíme modlitbu víry - pomodlíme se jednou a dost. Víc už se modlit nemusíme; už jen děkujeme Bohu za vyslyšení. Tak je to

při modlitbě za spasení, křest v Duchu svatém, uzdravení - za cokoliv, co Bůh slíbil dát okamžitě. Ale jsou i případy, kdy se modlitbu víry modlit nelze. Jedním z nich je to, o čem byla právě řeč - vytrvalé přímluvné modlitby za představitele své země.

Kapitola 28.

Oživit umění přímluvné modlitby

Umění přímluvné modlitby se z Církve doslova vytratilo. Něco o něm věděli na začátku letniční. Jejich další generace už jen málo a třetí generace neví skoro nic.

Aby se ale uskutečnilo to, co Bůh v osmdesátých letech uskutečnit chce, je třeba, aby se umění přímluvné modlitby oživilo.

Když jsem přijal křest v Duchu svatém a přešel k Letničním, stal jsem se pastorem malého Sboru plného evangelia v severním Texasu. Většina členů sboru byli farmáři.

Na podzim, když se sklízela bavlna, jsme zrušili všechna shromáždění během týdne a k bohoslužbám jsme se scházeli jen v sobotu večer a v neděli ráno a večer. V neděli odpoledne si každý vzal s sebou něco k jídlu, sešli jsme se vždycky u někoho a tam jsme jedli společně.

Onoho nedělního odpoledne jsme byli všichni v domě mého budoucího tchána. Byla s námi i jedna milá stará paní. Už jsem o ní slyšel, ale toho dne jsem se s ní setkal poprvé. Všichni jí říkali matka Howardová a mluvili o ní jako o "matce v Izraeli".

Najedla se s námi. Když jsme si však my ostatní začali povídat, požádala, aby ji zavedli do nějaké prázdné místnosti, kde by mohla být sama. Klekla si na podlahu. Řekli mi, že si někdy dávala na podlahu před sebe noviny a na ně pak položila čelo, jak se celé odpoledne bez hnutí modlila.

Byla to vdova. Měla svůj dům nedaleko odsud a v druhé části jejího domu bydlel pastor, kterého jsem znal, se svou ženou a dítětem.

Ten mi řekl: "Má modlitbu jako živnost. Vstává ve čtyři hodiny ráno a od 4 do 8 se modlí. Pak si uvaří trochu jídla. Potom se modlí další dvě hodiny. V poledne něco teplého sní, pak obvykle zajde k nám na chvíli na návštěvu a od dvou nebo od tří odpoledne se zase modlí, někdy až do půlnoci. A když je něco důležitého, modlí se celou noc."

Její službou byla přímluvná modlitba.

Nově narozena byla před mnoha lety v Dallasu. Pak se přestěhovali do města, kde žádný Sbor plného evangelia nebyl. Vlastně žádný Sbor plného evangelia nebyl široko daleko kolem, v žádném městě.

A tak je brala jedno po druhém, město po městě, vesnici po vesnici a modlila se,

přimlouvala se tak dlouho, až tam založili sbor.

Matka Howardová, tato nepatrná stará, tato krásná Boží služebnice, promodlila sbor do každého města, vesnice, do každého kouta v severním Texasu.

Představoval jsem si, jaké to asi bude, až přijdeme všichni do nebe a budou se rozdávat odměny. Pastoři, kteří založili a vedli ty sbory, budou připraveni, aby převzali své odměny, ale Ježíš zavolá matku Howardovou.

To její služba byla v pozadí vykonané práce. Nikdo ji neviděl. Sotva věděli, že byla na světě. Ona však neztrácela čas návštěvami a povídáním v neděli odpoledne. Pracovala. Doslova dala svůj život za druhé.

To je, co Ježíš udělal. A on také dnes svolává přímluvce.

Zde je tedy služba - největší ze všech - služba přímluvné modlitby.

Chceš i ty vstoupit do služby? Nemusíš mít žádné zvláštní povolání. Stačí se přihlásit. Ježíš přijímá všechny dobrovolníky.

(Během semináře, kde bylo probíráno toto téma o přímluvné modlitbě, sestoupil Duch svatý na dr. K.E. Hagina a ten vyslovil následující proroctví):

Hle, přišlo slovo od Pána,
bylo prorokováno Duchem Božím,
vysloveno Duchem, dáno proroctvím,
dáno v jazycích a vyloženo; lidé vyslovili
z hloubi srdce břemeno, slovo, přesvědčení,
které bylo vloženo do jejich ducha
Duchem Božím; věci, které se vztahují
na tyto dny ... které se vztahují
na velké skutky Boží a veliké skutky Ducha.
Nic z toho však nemůže přijít,
i když je to vůle Boží, pokud...
Hle, Bůh zjevuje svou vůli
Bůh zjevuje svůj plán,
Bůh zjevuje svůj úmysl.
Ale, víte, to vy jste Tělo Kristovo.
Ty velké skutky Boží, které jen
čekají, aby se staly, nepřijdou,
dokud jim nedá Církev narodit se.
Vzpomeňte si, co Pavel napsal sboru
v Galácii, "Moje děti, znovu vás bolestně rodím,
až by ve vás nabyl podoby Kristus."
Tak vy sami dáte narodit se dílu Božímu
a tomu, co připravil,
co je jeho nejvyšším úmyslem
a jeho vůlí pro vaši zemi v těchto dnech.
Cesta, kterou vy dosáhnete, aby došlo
k zrození těch věcí, je práce k porodu
a přímluvná modlitba.
A tak Duch Boží vyzývá muže i ženy,
aby se přidali k těm, kdo řeknou,
"Pane, můžeš se spolehnout, že se stanu
jedním z těch, kdo se odřeknou
i oprávněných radostí svého života,
kdo opustí radostné společenství,
aby před Tebou padli na tvář
a věnovali čas přímluvě."
Hledá ty, kdo dnes odpovědí na jeho volání.
Díky Bohu, mé srdce odpovídá:
"Pane, jsem jedním z nich.
Jsem jedním z nich."
A další se připojí a vstoupí
do té nejvyšší služby,
služby přímluvy.
A proto to všechno přijde. Bude to tak.
Temnota, která spočívá
na obzoru času,
temnota, která spočívá
na obzoru našeho národa
se rozplyne, bude zahnána.
Neboť světlo Boží ji prosvítí.
A řeky Ducha poplynou;
a Boží požehnání přijde;
přijde tak mocným proudem,
jako když se prolomí mohutná přehrada,
jejíž vody se vyvalí
a smetou všechno, co jim stojí v cestě.
Tak mocné vody Jeho požehnání a Jeho dobroty,
Jeho Ducha se budou valit jako povodeň,
ne aby ničily,
ale aby přinesly slavné naplnění.
Ne, aby přinesly smrt a zkázu,
ale aby přinesly život a pokoj, zdraví a uzdravení.
A nastanou slavné dny.
Věnuješ-li svůj život přímluvám,
budeš patřit k těm,
kdo spatří ovoce své práce.
A proto pracuj - modli se vytrvale ve víře.
Záplava jeho požehnání se přivalí
na svět a na tento národ.
Tak to má být.
Tak to může být.
Tak to bude.
Církev se dočká své nejslavnější hodiny
v tomto čase, těchto dnech.